

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
4 fl. po pošti.

Št. 12.

15. decembra 1863.

XII. tečaj.

Pridiga za sv. božični praznik.

(Kaj imamo pri Jezusovih jasliah premišljevali? gov. J. — f.—.)

„Pastirji so rekli med seboj: Pojdimo do Betlehema, in pogledjimo to reč, ktera se je godila, ki nam jo je Gospod na znanje dal.“ Luk. 2, 15.

V v o d.

Tam na Betlehenskem polju so pastirji čuli, in pasli svoje čede. In glej! angelj Gospodov je stal pri njih, in svitloba božja jih je obsvetila, in so se silno bali. In angelj jim je rekel: „Ne bojte se; zakaj glejte! oznanujem vam veliko veselje, ktero bo vsemu ljudstvu; ker danes vam je rojen Zveličar, kteri je Kristus Gospod, v mestu Davidovem. In to vam bodi znamenje: Našli bote dete v plenice povito in v jasliah ležati.“ In zdajci jih je bilo pri angelju množica nebeške vojske, kteri so Boga hvalili in rekli: „Čast Bogu na višavah, in mir na zemlji ljudem svete volje.“ — Kaj pa so pastirji storili na to oznanilo? — Prigodilo se je, ko so angelji od njih odšli v nebesa, so pastirji rekli med seboj: „Pojdimo do Betlehema in pogledjmo to reč, ktera se je godila, ki nam jo je Gospod na znanje dal.“ In so hité prišli, in našli Marijo in Jožefa in dete v jasli položeno . . . (Luk. 2, 8—16.) in so prednj pokleknili, in ga pobožno molili.

Ljubi moji poslušavci! kaj pa bomo mi dans storili, ko obhajamo rojstva Zveličarjevega veseli god? Kaj hočemo pač boljšega storiti, kot za pastirci hiteti na sveto božjo pot do jasliah Jezusovih!

Kaj pa bomo vidili in kaj premišljevali pri svetih Betlehenskih jasliah? — Le poslušajte; povedal vam bom.

R a z l a g a.

1. Pervo in najimenitniše, kar zagledamo pri jaslicah, je ^žsveto božje dete, mili Jezušček. Naše telesne oči ne zagledajo nič imenitnega nad tem detetom, ter nič drugega ne, kot revščino in siročino. Ni ga otročiča pri nas, kateri bi tolikanj reven bil, da bi ne imel zibelke in posteljce svoje. Sveto božje dete v jaslicah pa še tega nima. Njegova zibelka so borne jasli, njegova odeja revne plenice, njegova postelja je malo sena, njegovo stanovanje sirotni hlev. To res ni nič imenitnega za telesne oči!

Toda mi moramo sveto božje dete pogledati tudi z duhovnimi očmi, ter očmi sv. vere. In kaj zagledamo z duhovnimi očmi? Kaj nam kaže sv. vera? Kdo je to ljubo dete? To milo dete je edinorojeni Sin večnega Očeta, Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga, je druga božja oseba, je večni, mogočni Bog, kateri je človek postal spočet od sv. Duha, rojen bil iz Marije Device. — In kako mu je ime temu sladkemu detetu? Jezus je njegovo ime, kar pomenja to, kar Zveličar. „Marija bo rodila sina; in imenuj njegovo ime Jezus, on bo namreč odrešil svoje ljudstvo od njih grehov“, (Mat. 1, 21.) je rekel angelj sv. Jožefu. In čigavo bo zdaj to dete? Naše je, vseh brez razločka bodisi da smo revni ali bogati, stari ali mladi. Zavoljo nas in zavoljo našega zveličanja je prišel iz nebes, nas odrešit od greha in pekla, odrešit od večne smerti, kakor sv. cerkev lepo spoznava, kedar moli: „Verujem v Jezusa Kristusa. . . , kateri je zavoljo nas ljudi in zavoljo našega zveličanja prišel iz nebes. . . .“

Oh, poglejte! Jezus se je ponižal tako močno, da je podobno hlapca nase vzel; ponižajmo se toraj tudi mi; ponižajmo se pred Bogom, ter pokleknimo na svoje kolena, molimo ljubeznjivo skrivnost večlovečenja Sinu božjega, in očitno spoznajmo svojo vero v Jezusa, pravega Boga, kateri nas je tolikanj ljubil, da je za nas človek postal, in clo svoje življenje za nas daroval. Ponižajmo se pa tudi pred ljudmi, ter ne iščimo prazne nečimurne časti, in se nikar čez druge ne povzdigujo, nikar nikogar ne zaničujmo!

2. Drugo, kar zagledamo pri jaslicah, je Marija, Mati božja. — Zunaj je bila Marija revna in priprosta; notraj pa je bila zgola nedolžnost in čistost, ponižnost in pobožnost. O koliko sladkost je občutila v svojem srcu, ko je vidila pred seboj svoje ljubeznjivo dete, slišala čuda, ki so se pripovedovale o njem. (Luk. 2, 18. 19.) — Keršanski mladenči in deklice keršanske! o blagor vam, če ste tudi vi še nedolžni in čisti, ponižni in pobožni. Nebeška obleka nedolžnosti vas lepši oblači in se lepši sveti pred Bogom, kot naj dražejša pozemljiška obleka, stekana iz svile in srebra, ali clo čistega zlata. Glej, ljuba duša! če si tudi bolehnna ali sklučena na svojem telesu, če si tudi revna in zaničevana; vendar si le imenitniša in bolj obrajtana pred Bogom in njegovimi angelji, kakor pa kralj na svojem sedežu, ali kraljeva hči v vsem svojem lišpu, če sta pa zapravila svojo nedolžnost in čistost serca. Kakor se zvezde leskečejo iz nebes na zemljo, leskečejo kot večne luči, ktere svetijo pred tronom božjim: ravno tako se leskečejo iz zemlje tje gori v nebo duše nedolžnih mladenčev in čistih devic; in če take ostanejo, bodo večje veličastvo in večjo lepoto imele v nebesih, kot drugi svetniki, in bodo novo pesem pele in hodile za Jagnjetom, kamorkoli pojde. (Apoc. 14.) Oh bodite zveste, ljube duše! ogibajte se posvetnega, pregrešnega veselja, ktero duše rani kot tern telo; ne hodite po slabih tovaršijah, v kterih se nedolžnost pobija, kot ovce po mesnicah; — ne pečajte se z ljudmi, ki gerde jezike imajo; kača piči telo, gerd jezik pa dušo; — pazni bodite na svoje počutke: tat se skoz okno ali vrata prikrade v hišo, skoz oči in ušesa pa smert v dušo; — otepajte se slabih misel in želj, ravno kakor se hitro otresate, kedar vam iskra pade na obleko ali kaka ostudna žival nanjo prileze; — lepo častite Marijo, prečisto Devico, in posebno v skušnjavah se zatekajte k njej! — Oh bodite zveste in stanovitne! Glejte! življenje je kratkò, in še krajše je pregrešno veselje, pregrešna slast. Varujte svojo nedolžnost, varujte svojo čistost bolj kot punčico v svojem očesu, da bote enkrat konec svojega življenja položile v grob čisto telo, čisto dušo pa izročile v božje roke!

3. Tretje, kar zagledamo pri jaslicah, je sv. Jožef. Bil je reven tesar. V svoj rojstni kraj pride, v Betlehem, in

vendar ga nobeden zmed njegove žlahte in zmed njegovih zancev noče prenočevati. Z vžaljenim srcem mora v revnem hlevu prenočišča iskati; ali glej ravno tamkaj se mu neizrečeno obveseli njegovo serce ob rojstvu Jezusovem.

Zakaj pa je bil ravno sv. Jožef izbran za rednika Jezusovega in moža Marijnega? Glejte, zato „ko je bil pravičen“. — Zatorej, ljubi moji! če ste revni, zapuščeni in žalostni, kedar so časi hudi, in pomanjkanje in druge nadloge pogledajo v hišo; hitite tje do Betlehema, razgledujte se nad Jožefom; bodite pravični, kakor on; delajte, molite in zaupajte v Boga, kakor on; in tudi vi bote poterpežljivo prenašali svoje terpljeuje in bote potolaženi, kakor sv. Jožef.

4. Četrtič zagledamo pri jaslicah pastirce. Kakor hitro po angelju zvedó, kaj se v Betlehemu godi, se kar naglo pomenijo med seboj in pogovoré, ter hité tje gori, Jezusa iskat, molit in obdarovat. O kolika gorečnost, ktere ne ustavi ne tamna noč, ne trud in hoja ali kaka druga težava!

O bodimo goreči za službo božjo tudi mi. Če je tudi tu ali tam vreme gerdo, hoja težavna, vendar le radi hodimo v cerkev, ta naš ljubi Bellehem, v katerem Jezusa najdemo ne scer v jaslicah, ampak v tabernakeljnu pod podobo belega kruha. Radi hodimo tu sem Jezusa molit in častit; in blagor božji bo rosil iz cerkve na nas, kakor nad pastirce iz Betlehemske štalice.

5. Petič zagledamo pri jaslicah tudi še angelje. „In zdajci jih je bilo pri angelju množica nebeške vojske, kateri so Boga hvalili in rekli: Čast bodi Bogu na visokosti, in mir na zemlji ljudem svete volje.“ (Luk. 2, 13. 14.)

a) „Čast bodi Bogu na visokem!“ Hvaljen bodi Jezus Kristus na vekomej! Češčeno bodi usmiljenje božje in očetovska ljubezen! Velike reči nam je storil; veselimo se in ga molimo; zakaj nam vsem je nocojšno noč došlo zveličanje. Po čemur so stari očaki priserčno zhihovali, kar so preroki napovedovali, in vsi pravični viditi goreče želeli, spolnilo se je nocojšno noč. O blažena (srečna) noč, ktera nam je prinesla našega Boga in pomočnika, in srednika med Bogom in ljudmi! — Gospod je uslišal vpitje svojega ljudstva; nebesa so rosile Pravičnega, in Beseda je meso postala, in je med nas ljudi postavila sedež

ljubezni in usmiljenja. — Oh molimo in zahvalimo! „Kaj bom Gospodu povernil za vse, kar mi je dal?“ (Ps. 115, 3.) je vpraševal kralj David. O ko bi bil David ali kak drug prerok stare zaveze dočakal ta dan, o kako bi bil pač goreče, hvalne in zahvalne pesmi in molitve iz dna serca pošiljal tje gori pred sedež Najvišega! O kako priserčno in ljubeznjivo bi bil pozdravljal poslanega Odrešenika! Pa niso imeli te sreče in so mu le zdihljeje in hrepenenja nasprot pošiljali. — S hvaležnim srcem tedaj častimo Večnega, in z angelji vred glas zaženimo: „Čast bodi Bogu na visokem“, od kodar nam je prišel mir, usmiljenje in ljubezen. Hvala in čast, zahvala in ljubezen bodi njemu, kateri nas je poprej ljubil. „Hvalimo te, molimo te, zahvalimo te. O Jezus, božje Jagnje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas, usliši nas, bodi nam milostljiv in usmiljen!

b) „Mir na zemlji ljudem, ki so svete volje.“ O človek, če hočeš deležen postati miru, sreče, zveličanja in blagra, ktereга oznanujejo angelji, in ga je Jezus danes prinesel, moraš biti svete volje, to je: moraš zares Boga ljubiti in bližnjega; ne smeš božjemu neskončnemu usmiljenju vračevati s tim, da si lahkomišljen, merzel ali oterpnjen; — moraš imeti delavno voljo, da boš skerbel za svoje zveličanje; — če si v gnadi božji, moraš voljo imeti, v tisti ostati do konca, in če si v grehah, moraš resnično voljo imeti, se nemudoma spraviti z Bogom, in začeti novo življenje; — in če si v sovraštvu, moraš resnično voljo imeti, spraviti se s sovražnikom; — ali če tuje blago pod streho imaš, moraš imeti resnično voljo, nazaj ga dati ali pa poplačati ga z dnarom ali kakim drugim blagom; — ali če si koga poškodoval na dobrem imenu, moraš resnično voljo imeti, da boš povernil bližnjemu vzeto poštenje in dobro ime; — ali če se znajdeš v grešni priložnosti, v verigah grešne navade, o ne mudi se, spokoriti svoje zadolženje, poboljšati svoje življenje; — moraš na dalje ne le greha varovati se, ampak tudi dobre dela doprinašati, duhovne in telesne dela usmiljenja skazovati. Tako smo svete volje!

Sklep.

Oh, z angelji vred povzdignimo glas; „Čast bodi Bogu na visokem, in na zemlji mir ljudem, ki so svete volje.“ — S pastirji pred jasli pokleknimo, in vsi ponižani Jezusa molimo! O Jezus, ti sladko, ljubeznjivo dete! bodi nam pozdravljen v svojih svetih jaslih. Bodi nam pozdravljen, včlovečeni Sin večnega Očeta! ki si prišel razbijat verige peklenške in nam kazat pot v nebesa! Bodi nam pozdravljeno, božje dete! katero si podobo hlapca nase vzelo, da bi v otroke božje pre naredilo nas revne hlapce pregrehe! Bodi nam pozdravljen, usmiljeni Bog! Ti si naš Stvarnik! ne dopusti, da bi se pogubilo delo tvojih rok, da bi se vgonobila tvoja stvar! — Ti si naš Odrešenik! ne dopusti, da bi zgubljena bila nad nami prelita tvoja kerv! — Ti si naš vodnik! vodi nas za seboj! — Ti si resnica! daj, da po tebi spoznamo Očeta! — Ti si pot! daj, da po tem potu hodimo proti nebesom! — Ti si življenje! daj nam tukej življenje v gnadi božji, daj svojo ljubezen, svoj mir; unkraj groba pa večno življenje v kraljestvu svojega veličastva, v katerem z Očetom in s sv. Duhom vred kraljuješ od vekomej do vekomej. Amen.

Pridiga za praznik sv. Štefana.

(Dva tovarša za mlade popotnike; gov. L. F.)

„Srečno hodita, Bog bodi z vama na poti, in njegov angelj spremi vaju!“
Besede starega Tobija svojemu mlademu sinu.

V v o d.

Se hoče kdo na pot podati, ogleda se najpred po tovaršu. V poštenem društvu se veliko varniše hodi, tudi se pota težave in trudi manj počutijo. Ljubi kersanski bratje in sestre, pred durmi je čas, da marsikteri, ki še dans med nami stoji, dans čez osem dni ne bo več z nami tukaj molil. Zapustil bode marsikdo očetovsko hišo, poslovil se od ljubih staršev, prijateljev, znancev, in se podal po svetu, si drugod kruha služiti.

Ko se je mladi Tobija na pot podal, skerbelo je starega očeta, koga bi mlademu sinu na pot za tovarša dal. Mladeneč gre in vidi pred durmi zalega mladenča, ki se je ravno na pot odpravljal. Veselo se Tobijetu v tavaršijo ponudi, in obljubi mu, da ga bo spremil in srečno pripeljal spet na očetov dom. Lepo nju stari Tobija odpravi, rekoč: „Srečno hodita, Bog . . .“

Vem, da bota tudi vam skerbni oče, dobra mati marsikteri lep nauk dala na pot; kterim pa morebiti tudi ne ali pa nihče. Ponujam ga jim pa jes v imenu nar boljšega Očeta — prejmite ga, shranite in zvesto v sercu nosite ga. Odpravim tudi jaz vas z besedami starega Tobijata: „Srečno hodite, Bog bodi z vami po poti in njegov angelj spremi vas“. Zraven pa tudi na tovarše nisem pozabil. Dva zvesta tovarša sem vsakemu priskerbel; prosim ne zaveržite ju. Kdor hoče srečno po svetu hoditi, ne sme brez dobrega tovarša biti; zakaj, kader bo padel, imel ne bo nikogar, ki bi mu pomagal na noge, uči sv. Duh. Kdor dobre prijatelje zaničuje, svojo srečo zamečuje, in srečnega pota vse svoje žive dni imel ne bo. Preljubi mladi popotniki, vi popotniki vsi, hočete ta dva tovarša spoznati? — Poslušajte me!

Razlaga.

Mladi ljudje gredo križem sveta; kdo ve, alj ni kateri od vas dans slednjikrat v tej cerkvi. Kdor slovo jemlje, ta je bolj resnih misel: misli si, Bog ve, kaj mi neznana prihodnost skritega donaša. Njegovo serce, ako ni leseno, bode bolj mehko; in kar se mu tedaj pripoveduje, nardelj mu v spominu ostane. Obljubil sem vam, mladi popotniki, za društvo skerbeti, in dva tovarša na pot dati. Slišite ju, zapomnite si ju pa tudi vi vsi; — saj smo popotniki vsi — in cela zemlja pluja dežela. Ta dva tovarša nam sv. cerkev ponuja, enega dans, drugega jutri — serčnega Štefana dans, — ljubega Janeza jutre.

Ljubi Bog in vsmiljeni Jezus nad vami — angelj varh pred vami — dva zvesta, in serčna tovarša vam na strani, — o kako čudno lepa tovaršija, — srečna hoja, lahek pot; le nikdar nazaj ne poglejte, zadi ne ostajajte — in namenje-

nega cilj in konca ne morete zgrešiti; pravega pota nikdar ne zgubiti.

Keršanski mladeneč, keršanska deklica! mlada — lepega serca — cvetečih lic, sin — hči nebeške rodovine se podasta na pot; alj ah! kako se veliko velikobarti verneta! Vsa nesrečna, zapeljana prideta domu; — pekel v sercu, prevzetnost v glavi, polna novih zmot in zapeljivih šeg; sebi v sramoto, staršem v nadlogo, drugim v pohujšanje! Povejta mi, kako to pride; — najte da vam jaz povem: Pustila sta srečno tovaršijo, pošteno društvo — zašla s pota, padla v strašne globočine.

Ste pa vi volje srečno s pota domu se verniti, ne hodite iz družtva, ki sem ga vam zdaj naznanil. Imejte Boga vselej pred očmi, ki vse ve in vidi, božji strah je dober varh, začetek vse modrosti; kjer pa njeга ni, tam se greš in strašni pekel služi. Bodi vam pred očmi vsmiljeni Jezus, ki vam kliče: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi, in jaz vas bom poživel. Kličite ga radi v molitvi, kličite ga v nevarščini — kdor koli bo klical v ime Gospodovo, zveličan bo. — Ubogajte angelja varha, radi ga poslušajte, kliče vas, svari, opominja in vodi vas v božji besedi, v keršanskem nauku in v pridigah. „Moj sin“, uči sv. Duh, „primi se nauka od mladih nog, in našel boš modrost do sivih las“. Deržite se zvesto tovaršev, ki sem ju vam popred povedal. Glejmo zdaj, kaj nas učita prijatelja dva?

Eden teh dveh prijatelj je sv. Janez, ljubeznjivi apostelj, zavolj nja ljubeznjivosti apostelj ljubezni imenovan. To je tisti apostelj, kterega je Jezus med vsemi narveč ljubil. Vprašate, zakaj je Jezus tega mladenca tako ljubil, in pred vsemi aposteljni? Čist je bil in deviškega serca; zato je smel na Jezusovih persih sloneti, zato mu je izročil svojo deviško mater, in v skrivnem razodenju mu je same nebesa odperl in mu dal nebeško čast in veselje gledati. Ravno to lepo čednost, učite se mladi popotniki, od sv. tovarša Janeza. Oh kako srečni ste, dokler ste čistega nedolžnega serca! Jezus je tudi vam dober prijatelj. Marija vaša ljuba mati, angelji so vaši tovarši. Zato sv. Duh uči: „Kako lep je čist rod, ki se čednosti sveti, njegov spomin je večen, pri Bogu in pri ljudeh hvalo ima.“

Ljubi mladi popotniki! pridite v tuje kraje, nihče vas ne bo svaril, nihče — od greha odvrtačeval, o zvesto, terdno se držite vašega tovarša Janeza, da ne bote slepi, gluhi letali zraven strašnih jam. Pot našega življenja je poln nevarnih spotik in globokih prepadov, in ob cesti preži veliko prizanih kač, ktere pod rožnim germom zapeljivega veselja smertni strup zakrivajo. Naj vas ne skerbi toliko, da bi se vernili drago oblečeni, skerbi naj vas marveč to, da se vernete pošteni in nedolžni. Tedaj, moji ljubi, bote Jezusu na persih sloneli, njegovemu ljubeznipolnemu sercu bote narbliži in iz njegove ljubezni uživali neizrečeno sladkost. Janez je bil pri Jezusu na gori Tabor in na oljski gori, pri slednji večerji in zraven križa: ljubi popotniki! bodite Jezusu zvesti tudi vi, v sreči in nesreči, v veselji in žalosti. Srečni, ako mu vselej zvesti ostanete. Prišel bo po vas, vašo žalost bo v veselje premenil. Janez, ta ljubeznjivi apostelj Jezusu nar ljubši in med vsemi najbolj počeščen, vendar ni se prevzel. Veselila ga je ljubezen učenika, pa vendar ni se povzdignil; ponižno se imenuje učenca, ktereга učenik ljubi. Preljubi popotniki vi! nate drugi nauk od vašega tovarša ljubega sv. Janeza. Hodite po svetu, kjerkoli hočete, bodite ponižni. Ponižnost ima svoj žlahten duh, ki le poštene, prijazne ljudi k sebi vabi. Ne prevzemite se v mislih, ne bodite ošabni v noši, ne prevzetni v djanju! Prevzetnost človeka omoti, da sam sebe ne pozna in Jezus uči: „Kdor se poviša, ponižan bo“. Kar si pošteno zaslužite, po norčavem ne izdajajte, po svojem stanu se nosite in prihranite si krajcar na stare dni, ko ga bote kervavo potrebovali, pa zaslužiti ga ne bote mogli. Ošabnost noroglavim prepustite, ki hočejo z zlato peno strohneli od červov zgloodani les ponoviti. Ponižno bogajte svojim predpostavljenim, ponižnost se vsakemu prikupi! —

Ljubi bratje in sestre, poglejmo pa tudi na drugega tovarša, ktere nauke vam bode pa on na pot seboj dal? Ljubi Štefan, izpod kamnja se nam od daleč sveti tvoja pohlevnost, ki je ponižnosti nar lepša družica, in vsem popolnim, posebno služebnim potrebna lepota. Znano vam je preljubi! življenja drugega tovarša; zato ga tudi le kratko omenjam. Bil je sv. Štefan izvolfjen za diakona, zvest služabnik cerkve, usmiljen

oskerbnik vbogih. Ljubi popotniki, bodite zvesti tudi vi; zvestoba in poštenost po svetu pomaga in Jezus uči: „Srečen je, kdor je v malih rečeh zvest, čez velike bo postavljen“. Dober hlapec, zvesta dekla, kamor prideta, dobre starše dobita in se lahko svoje službe veselita! hiši sta blagor božji, hiša pa njuna domačija. Bodite dobrega serca in dobre vesti, dobre pohlevne duše!

Skerbite za poštenje svoje domačije, ne raznašajte po drugod domačih ljudi, ne pravite, kar drugim vedeti potreba ni. Kdor rad svojo hišo opravlja, večjo škodo dela, kakor bi iz hrama streho tergal. Kar se doma zgodi, naj doma ostane, ako te viša zapoved, komu razodeti kaj, ne sili; in kedar od hiše greš, nesi, kar je tvojega, alj poštenje vsaki hiši pusti. Kdor jemlje dobro ime, veliko hujši tat je, kakor on, ki dnarje krade; denarji se povernejo, poštenje pa težko, alj pa nikoli.

Bodite tudi pohlevni! Po današnjem branju je vstalo veliko sovražnikov, prepirat se s Štefanom — pa pred pohlevnim Štefanom niso mogli obstati. Varujte se hude jeze in besedovanja proti svojim predpostavljenim. Pohlevna, prijazna beseda sovražnikom orožje iz rok zbije! Kdor rad poterpi, ima zmirom lepo vreme, in kamor se poda, vse ga rado ima. Preljubi prijatelji! glejte še en lep zlat kos vam ponuja dragi tovarš za na pot. Vzemite ga hitro in varno ga hranite.

Poln sv. Duha je sv. Štefan resnico govoril. Ah ljuba resnica, kateri se ne morejo zoperstavljati sovražniki, strašen gnjev, ali serd v njih sercih vneme. Peljejo ga iz mesta, da bi ga s kamenjem pobijali. Pokleknil je sv. Štefan in glasno molil rekoč: „Gospod ne prištevaj jim tega greha“. Primerilo se bo tudi vam, preljubi popotniki, da bote preganjeni zavolj resnice in pravice. Poglejte tedaj na drugega prijatelja sv. Štefana., in recite, kakor on: „Gospod, ne šteje jim tega v greh“. In odperlo se bo nebo tudi vam, in vidili bote sinu božjega, kateri je tudi učil: „Srečni so uni, ki zavolj pravice preganjanje terpijo; zakaj njih je nebeško kraljestvo“.

S k l e p.

S to društvo, preljubi popotniki, vas odpravim na pot, te nauke izročim tim, ki jih ponižnega serca prejmejo. Moja zadnja prošnja do vas, ki se podaste na pot, je ta-le: Radi molite, ubogajte radi, bodite ponižni in poterpežljivi. To je vaša sreča in vsa modrost in lepota. Kedar vežete svoje brašnje, prosim, da mojih dobrohotečih opominov zunej ne pozabite, zadi ne puščajte. Z Bogom, keršanski prijatelji vi! glejte, da se kateri ne pogubi. Jemljite slovo od prijateljev, od Boga ga nikdar ne vzemite. Ljubi popotniki, varno hodite! božji angelj naj vas vodi! Tamo nad rumenim soncem v prelepi jasni svitlobi, visoko nad zvezdami tam smo doma; tam se bojo snidli, ki so v tej tovaršiji hodili. Amen.

Pridiga za nedeljo po božiči.

(Četerti sad pokore: Spokornik bodi v zveličanskem strahu za voljo odpuščenih grehov; gov. M. T.)

„Glej, ta je postavljen v padeč in v vstajenje mnogih v Izraelu,“
Luk. 2, 34.

V v o d.

Veliko kristjanov je, ki po svoji vsakdanji navadi ne živé ne prav pobožno, pa tudi ne prav hudobno. Ko se v velikonočnem času svojih grehov izpovedó, mislijo, da je potem z grehom že vse pri kraji, ter so zveličanja svoje duše tako si svesti, da se ne zmišljajo več ne na svoj greh, ne na Boga. Da ob kratkem povem: mar jim je le to, kaj je treba pri spovedi, ne pa to, kaj jim gre po spovedi storiti.

To pa je velika zmota, iz ktere izvira mnogo nesreč. Zakaj, kjer „čuvaja čednosti“, strahu Božjega manjka, gre hudobija ravno tako lahko v serce, kakor sovražnik v nezavarovano mesto.

Uprašali bi me pa radi, zakaj da nam je že berž po spoyedi treba v strahu biti? Na to yam rečem: Zavoljo od-

puščenega greha! To se vam morebiti kaj čudnega zdí; ali poslušajte, kaj govori modri Sirah. On pravi: „Zavoljo odpuščenega greha ne bodi brez strahu.“ (5, 5.)

Vzrokov za to bi vam lahko obilno naštel. Lahko bi rekel: Bati se nam je, ker za gotovo ne vemo, da smo grešili, ne vemo pa, če nam je greh gotovo odpuščen. Lahko bi rekel: V strahu moramo biti, ker je mogoče, da nam je sicer dolg odpuščen, odpuščene pa nam niso njegove časne kazni. Rekel bi: V strahu moramo biti, ker nas greh na pameti oslepí in nas znemarne stori v skerbi za zveličanje.

Da pa od vseh teh vzrokov ne bom govoril, hočem vam še drugega povedati, zakaj nam je v strahu biti zavoljo odpuščenega greha. In ta je: Zato, ker smo tudi zavoljo odpuščenega greha lahko pogubljeni. Da vas tega prepričam, pokazal bom 1. na greh; 2. na grešnika in 3. na Boga.

Tako bote vidili, da je tudi odpuščen greh marsikterim v padec, in v ustajenje le temu, ki je zavoljo odpuščenega greha še vedno napolnjen zveličanskega straha. Poslušajte!

R a z l a g a.

Tudi zavoljo popolnoma odpuščenega greha smo lahko pogubljeni; da se tega prepričamo, pogledjmo 1. na greh. Zakaj? Zato, ker greh natorne darove človekove spridi in hude nagnjenja vedno za sebo pušča, naj grešnik tudi pokoro dela in odpuščanje grehov zadobi.

Izraelci so sicer po telesu, ne pa v duhu zapustili Egipt. Bili so namreč zmiraj žalostni, da so zgubili čebulo in česenj. — Ravno tako, pravi sv. Francišek Saleški, so nekteri spokorniki, ki greh odložé, ne odložé pa nagnjenja, in dasiravno imajo sklep, ne več grešiti, so vendar le žalostni, ker morajo pregrešnega veselja pogrešati. Sovražstvo, ki ga imajo do greha, ni tako veliko, da bi sovražili tudi tisto, kar je z grehom v zvezi.

Te nagnjenja pa v človeku s toliko silo le na to merijo, naj bi se sopet njegovega serca poprijele in tako za zveličanje svoje duše skerbnemu kristjanu veden boj prizadevajo.

Mislite si kak germ, kateri, akoravno ga posekaš, vendar iz korenin še zmiraj nove vejice odganja. — Mislite si psa,

ki se stokrat k hiši sopet nazaj verne, od ktere je bil 99krat pregnan. — Mislite velik požar, ki je sicer pogašen, pa se sopet pri najmanjšem vetru lahko v plamenu vname. Mislite si gade in kače, ki po zimi terdo zaspijo, pa se spomladi sopet prebudé. Z ozirom na to pravi sv. Bernard: „Verjemite mi, kar je odsekanega, sopet bo pognalo, kar je izgnanega, sopet se bo povernilo, pogašeno se sopet vnelo, in kar je zaspalo, sopet se prebudilo.“

Kristjan! ako torej nisi vedno v orožji, ako mlačen in lahkomiseln za zveličanje tje v en dan živiš, ako se brez strahu v nevarnih priložnostih mudiš, in svoji poželjivosti vse pripuščaš, kaj bo konec tega? To boš spoznal iz neke pripovedke, na katero naj te tu opomnim!

Ležal je namreč gad po zimi zmerznjen v snegu. Pastir, ki ga najde, usmili se ga, v nedrije dene in nese domu. Ko se pa gad ogreje in k moči pride, piči svojega dobrotnika do smerti. Pastir se silno togotí, da je gad tako gerdo nehvaležen. Ali gad mu pravi: „Samega sebe delaj krivega, ker si me sopet v življenje obudil. Zakaj, ker sem te ranil, lahko veš, da sem le to storil, k čemur me je natora gnala.“ — Tako so tudi hude nagnjenja gadom enake. Viditi je sicer, da so s pokoro zadušene. Ali ako ž njimi prijazno ravnaš in jih popolnoma ne zatareš, zadajo ti smertno rano. „Meso, ako ž njim nježno ravnaš, razlije iz sebe svoj strup poželjivosti“, pravi sv. Antonin.

Kaj pa je po tem takem storiti? Čuti, v strahu in trepetu biti, v vednem vojskovanji živeti; tega je pred vsem drugim potreba. Postavim, ti si sicer svoje nesramnosti resnično obžaloval, potem pa se sopet z zadolženo svojo tovaršico jel pečati. Kaj se to pravi drugega, kakor gada v nedriju greti? Ti si morda staro sovražtvo do bližnjega odložil, pa se tu in tam sopet britko pritožuješ, da te je hudo razžalil. Kaj se to drugega pravi, kakor gada v svojem sercu gojiti? Ti imaš morda terdni sklep, da boš kletev in pridušanje opustil. Ako greš pa vendar le sopet med svoje poprejšnje tovarše k igri, ali pijaci, ali ne greješ gada v svojem nedriju? Vidiš, ne le greh, tudi ostanki greha morajo biti premagani, in v tem ti ne sme biti noben trud pretežaven. Tako David v boji z Golija-

tom ni bil še s tem zadovoljen, da ga je s kamenom na tla pobil, temuč odsekal mu je tudi potem še glavo. Zakaj pač to? Sv. Bernard pravi, da zato, da si je bil zmage toliko bolj gotov. — Kristjan, tudi v tebi je morda Golijat sicer premagan, ali mogoče je, da še živi. Zato Davida posnemaj, in pokončaj ga popolnoma!

2. Zavoljo odpuščenega greha smo lahko zgubljeni; da se tega prepričamo, pogledjmo na grešnika. — Grešnik namreč postane maloserčen in zgubi tisto močnodušnost, ki jo imajo pravični. Savel je imel Davida za svojega sovražnika. Prosil ga je v neki nevarnosti lepo in ponižno, naj po njegovi smerti vsaj njegovim otrokom prizanese, in nikar ne pokonča vse družine. „Priseži mi pri Gospodu“, mu je rekel, „da nočeš zatreti mojih mlajših za meno“. (I. Kralj. 34, 22.)

Kdo bi se temu ne čudil? Tako mogočen kralj, kakor je bil Savel, poveljnik brezštevilne Izraelske armade, boji se slabega in bežečega Davida? Od kod pač ta boječnost? Učeni Teodoret pravi: „Savel je bil grešnik, in že to mu je vzelo njegovo serčnost.“ — Tako pa se večidel vsem grešnikom godi. Oni so vsi plašljivi v svojih delih, in posebno v nevarnostih vsi prestrašeni in zmoteni. Tega strahu in zmotenja pa se peklerska hudoba dobro vé posluževati, da jih v stare grehe nazaj poteguje.

Iz te boječnosti in maloserčnosti pa izvira, da veliko grešnikov nekako obupa. Oni sicer vedó, da v svojem žalostnem stanu Božje pomoči in Njegovega usmiljenja potrebujejo. Vendar pa si ne upajo, za nju prositi, temuč obmolcé, kakor tisti iz med povabljenih v evangelji, ki ni imel svatovskega oblačila. „Greh“, pravi sv. Krizostom, „ima to posebno lastnost, da jezik zaveže in usta zapre.“ Le pogledjmo sv. Petra! Ko je bil na dvorišči velikega duhovna svojega Mojstra trikrat zatajil, tedaj ga je Učenik ljubeznjivo pogledal, in mu s tem tako rekoč mignil, da naj odpuščenja prosi. Kaj pa je Peter storil? Je li prosil odpuščenja? Nak — „šel je vun“, pravi sv. Matevž, (26, 75.) „in se je britko zjokal“; na to sv. Ambrož opomni: „Nahajam pač, da je jokal, ne pa, da bi bil kaj govoril.“ Kaj je pač tega krivo? Zakaj je tu Peter, drugod tolikanj zgovoren, obmolčal? Saj je vendar drugod

imel navado, da je večidel na mesto vseh aposteljnov odgovarjal? Oh, prišlo je njegovo molčenje iz maloserčnosti in obupljivosti, ki se rodite iz greha.

Ravno to mi bo marsikteri izmed vas iz lastne skušnje vedel poterediti. Ali ni bilo res, kedar si grešil, da v molitvi do Boga nič več nisi imel poprejšnega otroškega zaupanja, in če si tudi molil, ti je vendar le vest vedno rekla, da nisi vreden, da bi te Bog uslišal, ker si grešnik?

Iz tega torej lahko vidite, da ima grešnik vzrokov dovolj, da tudi po odpuščenem grehu še v vednem strahu živi. Zakaj, kjer zaupanje na Boga pojemlje, ondi pojemlje molitev, in kjer molitev pojemlje, tam neha Bog svoje gnade deliti. Kjer pa gnade pomanjkujejo, tam se lahko sopet zajde v greh, in iz greha gre v pogubljenje.

3. Zavoljo odpuščenega greha smo lahko pogubljeni; da to še bolj spoznamo, poglejmo na Boga. — Bog namreč ne deli tako obilno več svojih gnad tisti duši, ki ga je zapustila. Cerkveni učenički pravijo, da Bog tiste duše, ktere so mu zvesto udane, varuje s posebnimi gnadami. On odvrča od njih zalezovanje in moč peklenškega sovražnika, odvrča priložnosti v greh, jih ne prepušča prevelikim skušnjavam, ali jim v boji vsaj serčnost daje, da ložej zmagujejo. Tudi jih k dobremu naganja, jim milo prigovarja in jih podpira. — Po storjenem grehu pa Bog te posebne gnade odtegne. Grešnik namreč ni več prijatelj Božji, in torej tudi ne gre več po prijatelsko ž njim ravnati. In če mu je tudi v zakramentu sv. pokore dolg in večne kazni odpustil, vendar ne deli mu takih nezasluženihi gnad s toliko radodarnostjo, kakor jih deli svojim zvestim ljubljencem.

Tako se tedaj zgodí, da Božja pomoč odnehuje, narašča pa moč peklenške hudobe. Volja in gorečnost k dobremu začnete zmerzovati, skušnjave pa zmirej bolj pritiskati. Tako od Boga zapuščena in od skušnjav nadlegovana duša sopet v greh dovoli, v grehu ostane in se na večno pogubi.

Kar sem dosedaj pravil, od tega prepriča nas neka evangeljska prilika, ki jo je Kristus svojim poslušavcem povedal. Znano vam je, kar sv. evangelje pravi, da je bil nek hlapec svojemu Gospodu 10000 talentov dolžen. Ko pa ni

imel s čim plačati, pade na kolena in prosi usmiljenja, in Gospod mu je res ves dolg odpustil. Ta hlapec pa je s svojim sohlapcom, ki mu je bil le 100 denarjev dolžen, neusmiljeno delal; zatorej se je Gospod nad njim razserdil, in ga izdal trinogom, dokler ves dolg poplača.

Uprašam sedaj najprej: Zakaj pa ta hlapec sopet drugič ni pred Gospoda na kolena padel in ga usmiljenja prosil? Vidite, zato, ker ga je greh boječega in obupljivega storil.

Uprašam drugič: Ali ga je Gospod zavoljo poprejšnjega dolga trinogom izdal in v ječo vreči ukazal? Nak, temuč zato, ker se je bil svojemu Gospodu tako nehvaležnega skazal.

Uprašam še tretjič: Zakaj je pa ta hlapec tako hitro sopet v grešno priložnost prišel in v greh padel? Pripustil je pravični Bog to zavoljo njegovih poprejšnjih grehov, katerih je tolikanj nakopičil, dasiravno so mu bili odpuščeni. Po tem takem nas tudi ta prilika Kristusova prepriča, da moramo tudi zavoljo odpuščenih grehov biti v strahu.

S k l e p.

Morebiti si, ljubi spokornik! svoje storjene grehe resnično spokoril, in jih tako iz bukev Božje pravice zbrisal. Pa vendar ne pozabi nikoli, da ti je še zmirej treba v zveličanskem strahu živeti, in po povelji aposteljnovem res „s strahom in s trepetom delati delo svojega zveličanja“. Ozri se na prave spokornike, ki se morebiti niso tolikrat, ne tako hudo pregrešili, kakor si se ti, pa so vendar do zadnjega zdihljeja na smertni postelji svoje pregrehe objokovali; pri vsem tem pa še v vednem strahu bili, da bi ne bili pogubljeni. Njim enako zatiraj hude nagnjenja svojega serca! Varuj se grešnih priložnost! Čuj in moli neprenehoma, ter nikdar ne pozabi besed učenega Tertulijana, ki pravi: „Brez strahu in previdnosti bomo težko zveličani.“ Hodimo previdno, bodimo v strahu, da se zveličamo vsi Amen.

Pridiga za novo leto.

(Človek! stojiš na pragu večnosti; gov. J. Škb.)

„Kaj je vaše življenje: Dim je, kateri se za malo časa prikaže in potlej spet zgine.“
Jak. 4, 15.

V v o d.

Hitro teče skoz našo vas potok, kakor bi ga kdo podil. Kapljica kapljico spodbija, val za valovom leti; in le ena kapljica se ne verne več. Ljubeznjivi! kadar pri vodi hodimo, ali ne poznamo, da, kakor voda hitro leti v neizmerno morje, ravno tako hitijo tudi ure našega življenja v neizmerno morje, v večnost? In glejte! spet je eno leto minulo. Nicoj o polnoči, ko je ura dvanajst bila, smo pokopali leto 1863 in 1864 smo začeli. Minulo je torej spet eno leto, minulo 365 dni našega življenja, in glejte, nobena minuta se ne verne! Za nobeden denar, z nobeno solzo je odkupiti nemoremo. Tako zgine leto za letom in smert se nam bliža. „Kaj je vaše življenje?“ piše sv. Jakob. „Dim je, kateri se za malo časa prikaže in potlej spet zgine.“ Kako resnične so te besede, nam tudi vsakdanja skušnja pové. Žalostni se danes oziramo po marsikterem znancu, pa oh! ni ga več; zginul je in drug je njegovo mesto nastopil. Marsikteri je lani ob novem letu mislil, da bo več let dočakal: pa revež se je zmotil; njegovo truplo zdaj sneg na britofu krije, duša pa je šla na božjo pravico. Mi smo pa novo leto zopet veseli čakali, koliko jih bomo pa še doživeli, tega ne vemo, ker vsi mladi in stari stojimo na pragu večnosti. Pa le malo jih pomisli to resnico. To resnico vam prav živo danes na serce položiti, želje so moje. Posebno pa takemu, ki živi, kakor bi mu še tavžent let odločeno bilo, danes prav glasno kličem: Človek! pomisli, da stojiš na pragu večnosti.

Usmiljeni Jezus! ki si danes perve kaplje svoje sv. rešne kervi za nas prelil; ti rasvetli serca mojih poslušavcev, da si

božjo besedo prav k sercu vzamejo in po nji ravnajo svoje življenje! Začnem v imenu Jezusa in njegove presvete matere Marije. Pripravite se!

Razlaga.

1. So nekteri, ki v svojem velikem posvetnem veselju večnosti pozabijo. Tim bi jez danes rekel: O človek! kako zamoreš tako vesel biti? Glej! stojiš na pragu večnosti. Serce je prav, da je človek vesel. Dobra vest tudi veselo serce dela in sv. Jakop sam pravi: „Si vesel, poj!“ Ali veselje mora pošteno biti, ne pa grešno. Ako bi marsikteri mladenec vedel, ki zdaj po grešnih dobrih voljah okoli leta, kaj ga prihodnje leto čaka, zginulo bi vse veselje iz njegovega serca in britka žalost bi ga obšla. Mladeneč! danes si morebiti še vesel in dobre volje: čez nekoliko tednov se bodo morebiti pa za te že mertvaške molitve opravljale. Tvoja duša pojde v večnost in prijela bo plačilo, kakoršnega si je zaslužila. Danes si deklica! še vesela, okoli skačeš in rajaš; pa glej! tvoje rudeče lica bodo morebiti še v malo dnevih vpadle; bleda in suha boš ležala na smertni postelji, v rokah ti bo gorela mertvaška sveča in na tvojem grobu bo rasel mah in trava; tvoja duša pa bo uživala ali srečno ali nesrečno večnost. Le oglej se potlej, ko iz cerkve stopiš, po našem britoful! Tu najdeš mladenca, ki je še le 24 let star zemljo zapustil in dolgo pot v večnost storil. In tudi deklic najdeš, ki so umerle v cveteči mladosti. Gotovo ti lansko leto niso mislili, da bodo že letos červe redili. Ja kristjani! prav je, da ste veseli; posebno danes se veselite novega leta; pa veselite se zmirej v Gospodu! Tudi v veselji se spomnite večkrat besed: „O človek! stojiš na pragu večnosti.“

2. Najdem jih pa tudi danes med vami, ki so žalostni in pobitega serca. Vžili so veliko žalosti in težav v pretečenem letu in pretočili veliko britkih solz; danes pa se skerbljivo v novo leto ozirajo in boljših dnevov pričakujejo. Tudi tim danes rečem: Zakaj ste tako žalostni? Glejte! stojite na pragu večnosti.

V Mojzesovih bukvah berem, da je Mojzes na božje povelje pred svojo smertjo šel na goro Nebo: in Gospod mu je

pokazal lepo lepo deželo in mu je rekel: „Leta je dežela, od ktere sem Abrahamu, Izaku in Jakopu prisegel rekoč: „Tvojemu zarodu jo bom dal“. Veselo jo Mojzes pogleduje in tudi tamo svojo dušo izdahne. Ljubeznjivi! tudi jes vam hočem danes pokazati na lepo deželo, „kjer bo Bog obrisal vse solze od vaših oči, in smerti ne bo več; tudi ne bo več žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšne je minulo.“

Ljubi brat! Ljuba sestra! tvoje žalosti ti nobeden ne zameri; pa vendar preveč žalosten ne smeš biti. Je veliko tudi tvoje terpljenje in ti dolgo terpi; o, oglej se gor na prijazne zvezde; glej gori nas vseh Oče prebiva! Veče je tvoje terpljenje na zemlji, lepši se bo svetila tvoja krona v nebesih; tvoje veselje bo večno in kaj ti je kratki čas proti večnosti? — Si morebiti žalosten, ker si le revnega stanu, ker si morebiti le reven hlapec ali revna dekla in veliko terpiš; o pomisli na večnost! Glej, tam gori bo večni mir, bo večni praznik: — si morebiti zato žalosten, ker si vseskozi bolehen in nimaš pravega zdravja; ozri se v nebo, pomisli na večnost. — Glej, tam gori boš svojo butaro odložil. Reci tudi ti večkrat s sv. Avguštinom: „O Gospod! tukaj žgi, tukaj reži, tukaj križaj, le v večnosti prizanesi!“ — Te morebiti žalost zato tare, ker te hudobni čertijo, za zjaka imajo, zmerjajo in preganjajo, ozri se na nebesa, pomisli na večnost! Tam gori v nebesih, v mirni deželi, ne bo več hudobnih ljudi. „Blagor vam“, Kristus sam govori; „blagor vam, kadar vas bodo kleli in preganjali, in vse hudo zoper vas lažnjivo govorili zavoljo mene; veselite se in od veselja poskakujte, ker je vaše plačilo obilno v nebesih.“ — Si morebiti žalosten, ker ti je smert pobrala ali skerbnege očeta, ljubeznjivo mater, pridno ženo ali berznega otroka: o le pomisli na večnost. Gori boš svoje zopet našel in ne bo več ločitve. „Spet vas bom vidil“, vam marsikteri od vaših bratov, sester, prijatlov, in znancev iz nebes nasproti kliče; spet vas bom vidil, in vaše serce se bo veselilo, in vašega veselja vam ne bo nihče odvzel.“ Si žalosten, ker te povsod skušnjave obdajajo, premisli na večnost! Tam gori bo boj končan, tam gori bo krona zmage, „ktero je Bog tistim obljubil, ki ga ljubijo“. Te strašijo tvoji veliki grehi, je tvoja žalost prav dobra in koristna; pa vendar nikar

ne obupaj; pomisli na bližnjo večnost, in hiti, hiti pokoro delati. Naredi veliko spoved, in bodi z novim letom tudi nov človek; glej saj je Jezus današni den perve kaplje svoje rešne kervi za te prelił. In ravno ta Jezus, ki je ljubeznjivo sprejel zgrevanega Petra, spokorno Magdaleno in desnega razbojnika na križu, odpustil bo tudi tebi in te za svojega spoznal.

Ne bodite torej preveč žalostni! le pomislite, da stojite že na pragu večnosti.

3. Pa tudi tim, ki so preveč v posvetne reči zamišljeni, tudi tem bi danes rekel: O nespametni, kako vendar zamorete v posvetne reči toliko zamišljeni biti? Glejte, že stojite na pragu večnosti.

Lepo in prav je, če je človek skerben in priden v svojem delu, prav in lepo je, če skerbi za prihodnje leta in hranuje; pa preveč skerbeti, bi tudi ne bilo prav. Nekteri so le preveč v posvetno zamišljeni; posvetno blago jim je na sercu priraščeno. Kaj nek taki mislijo? Morebiti mislijo večno živeti na zemlji? O naj bi večkrat pomislili, da bodo vse svoje bogastvo enkrat zapustili, in jim ne bo družega ostalo razun nekoliko zemlje, v kateri bodo njih trupla počivale in gnile. O nespametni, zdaj se toliko toliko trudiš za posvetno, drugo zimo te morebiti že snežna odeja krije? Podoben si otroku, ki z vso močjo za metuljem leta, dokler ga vjame. In kaj mu od metulja ostane? Družega ne, kakor malo praha v njegovih rokah. — Pri svoji veliki skerbi pozabiš na Boga, k molitvi nimaš veselja, v cerkev iti nimaš časa. In oh? že stojiš na pragu večnosti. Že se ti vrata večnosti odpró in ti moraš v drugo življenje, kjer bo vsakemu povernjeno po njegovem zasluženju. Kaj bo za tebe, ako s praznimi rokami stopiš pred pravičnega sodnika. Bila je nekdaj neka dežela, v kateri je vsaki kralj le samo eno leto vladal. Ko je leto minulo, je moral svoje kraljestvo zapustiti in je bil iz njega izgnan. Bil je pa nek prav moder kralj. Ta si je nabral v tem kratkem času prav veliko denarja in blaga in ga je pošiljal v deželo, kamor je mislil prihodnje leto iti. Dosti je imel živeža in denarja, in dobro mu je šlo, ko je bil drugo leto iz kraljestva pregnan. To je scer le prilika, ali za nas naj bo resnica. Temu pametnemu kralju podobni bodimo tudi

mi. Nikar se preveč v posvetno ne zamišljamo, ampak nabirajmo si zakladov za nebesa! Pripravljajmo si pot v večnost z dobrimi deli, saj naše življenje je po besedah sv. Jakoba, kakor „dim, kateri se za malo časa prikaže in potlej spet zgine“.

4. Tudi tem, ki še vedno v pregrehah živijo, posebno tem bi danes rad na serca položil besedo: „O človek! kako se prederzneš grešiti? Glej! že stojiš na pragu večnosti.“ Koliko grešnikov gre vsako leto pred sodbo ostrega sodnika; ti vidiš vse to, pa vendar si premalo k sercu jemlješ, ker greh te je že popolnoma oslepil. Tudi tvoje leta so že soštete, o grešnik! morebiti ti je že smert za petami, in tudi ti boš kmalo čul pravičnega sodnika reči: „Daj rajtengo od svojega hiševanja. In kako boš odgovarjal, ki si že več let morebiti tudi pretečeno leto tako po nemarnem zapravljal, zdaj pa stojiš že na pragu večnosti, in kar „si tukaj sejal, boš tamkaj žel“. Sv. Peter se je vselej britko razjokal, kolikorkrat je petelina slišal peti, ali tebe pa ni nicoj nič ganil glas polnočne ure, ki je slovo jemala od starega leta in novega pozdravljala. Vdarla bo tudi za tebe enkrat poslednja ura in ta bo toliko vredna, kakor cela večnost; ali bo ta srečna, srečna bo tudi cela večnost. Še je v tvoji oblasti izvoliti si večno življenje ali pa večno pogubljenje. Bodi torej pаметen: če si živel v grehih pretečeno leto, začni zdaj novo življenje; z zgrevanim srcem se spet k Bogu poverni, rad moli, pogosto prejemaj svete zakramente, varuj se hudobnih tovaršij, raztergaj grešne vezi, ki te na goljufni svet vežejo in tudi boš enkrat veselo svoje oči zatisnil. Le tako stori, ker že stojiš na pragu večnosti!

S k l e p.

Ljubeznjivi! sklenili smo staro leto; kaj mu hočemo v slovo dati? Svoje serca in roke hočemo danes proti nebesom povzdigniti, in zahvaliti nebeškega Očeta za vse prejete dobrote na duši in telesu. Bog je tudi letos požegnal naš trud, varoval nas je posebnih nesreč in boleznj, razlil je tudi v naše duše obilne gnade; hvala, večna hvala mu za to bodi!

Kaka se bo pa prihodnje leto z nami godila, tega ne vemo. Šel sem nekdaj v Celovec čez neko visoko goro. Bil je deževen dan, megla je tako gosto stala, da bi dalej segel kakor vidil. Vi bote morebiti mislili, zakaj vam kaj takega pravim? — Glejte, zdi se mi naše prihodnje življenje podobno tej gori, katero gosta megla krije. Mi gremo na to goro, in ne vemo, kako je visoka, ker gosta megla je pokriva, da ne vidimo verha. Oh, ljubeznjivi! morebiti je že marsikteri izmed nas blizo verha, in zdaj bo stopil v ptujo deželo. Danes smo še skupaj, Bog vé, kaj že drugo leto prinese? Glejte! v mertvaških bukvah jih spet za to leto najdemo 45 zapisanih, med temi 24 možkih in 21 ženskih. Rojenih je bilo 43, med njimi 31 zakonskih staršev, drugi pa nezakonskih. Kdo bo drugo leto v mertvaških bukvah zapisan, tega ne vem, morebiti jes, morebiti ti? Ko bi ga jaz med vami vedel pokazati, o kako bi se on prestrašil; pa tega ne morem; to pa vem, da na vse pride enkrat versta, in da ura smerti nam ni znana; zatorej za vse nas veljajo Jezusove besede: „Čujte, ker ne veste, ne dneva, ne ure.“

Kaj bi vam torej za novo leto vošil? Mislim najbolj storiti, če vas Jezusu pri sv. maši priporočim; in sicer: vas starše, da bi svoje otroke v božjem strahu izrejali in tudi svoji družini v lep izgled bili; vas mladenče in device, da ne bi nikdar lepi dišeči venec nedolžnosti s črnim trakom greha zamenili; vas vdove, vboge, revne in bolne, da bi se vselej v voljo božjo vdali in poterpežljivo prenašali svoje križe in težave; vas grešnike, da bi se na pot pokore podali, vse, da bi večkrat pomislili, da stojimo že na pragu večnosti. To mislim bo nar lepše vošilo; in ti, o novi rojeni Zveličar, kterega danes s sladko besedo „Jezus“, pozdravljamo, usliši mojo pohlevno prošnjo! Amen.

Pridiga za nedeljo pred sv. 3 kralji.

(Pravi spokornik se pokori brez pomude, primerno velikosti svojih grehov in stanovitno do smerti; gov, M. T.)

„In je vstal, in vzel dete in njegovo mater, in je prišel na Izraelsko zemljo.“
Mat. 2, 21.

V v o d.

Iz sv. evangelja nam je znano, da se je angelj Gospodov sv. Jožefu trikrat v spanji prikazal. Pervikrat je bilo, ko mu je bila Marija zaročena, in se je znašla noseča od sv. Duha. Takrat jo je Jožef, ker je bil pravičen, in je ni hotel razglasiti, mislil skrivej zapustiti. Ali angelj se mu prikaže v spanji in ga potolaži rekoč: „Jožef, sin Davidov! ne boj se k sebi vzeti Marije svoje žene; zakaj kar je v njej rojeno, je od sv. Duha.“ Rodila pa bo Sinu, in ime Jezus mu daj; on bo namreč svoje ljudstvo odrešil od njih grehov.“ (Mat. 1, 18. et seq.) Na to pravi evangelist: „Kedar se je tedaj Jožef iz spanja prebudil, je storil, kar mu je bil zapovedal angelj Gospodov.“ — Drugič se mu je prikazal, ko je Herod po odhodu modrih iz jutrove dežele sklenil, vse fantiče, kar jih je bilo v Betlehemu in po vseh njegovih pokrajinah po dve leti in manj starih, pomoriti. Prikazavši se mu sopet v spanji mu reče: „Vstani, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt.“ In sopet pristavi evangelist: „In je vstal, in vzel dete in njegovo mater po noči, in se je uganil v Egipt.“ (Mat. 2, 16, 13. 14.) — In današnje sv. evangelje nam pripoveduje od tretje angelove prikazni, ki jo je imel Jožef v Egiptu po Herodovi smerti. Reče mu: „Vstani, in vzemi dete in njegovo mater, in pojdi na Izraelsko zemljo.“ (Mat. 2, 20.) In tudi tukej pravi evangelist: „In je vstal, in vzel dete in njegovo mater, in je prišel na Izraelsko zemljo.“ (Mat. 2, 21.)

Iz teh prigodb vidimo, kako je sv. Jožef vsigdar Božji glas poslušal, in clo po noči vstajal, da mu je pokorščino skazoval. — Njemu enak bi imel biti sleherni spokornik.

Zakaj, kakor je angelj Jožefa, tako grešnika kliče in budí iz pregrešnega spanja njegova vest, kličejo ga na mesto angelov pridigarji in spovedniki, naj nikar ne odlaša, se k Bogu poverniti. To pa mi je prilika, da vam bom danes sopet od lastnost pokore na dalje govoril, in vam pokazal, 1. naj se grešnik brez pomude k pokori oberne, 2. naj dela svojim grehom primerno pokoro, in 3. naj stanovitno do smerti v pokori ostane! — Poslušajte!

Razlaga.

1. Grešnik se mora nemudoma začeti pokoriti; to je : kakor hitro je grešil, ne sme s pokoro nič odlašati.

Kore, Datan in Abiron so se bili duhovstva polastili in se zoper Mojzesa spuntali; zavoljo te hudobije so bili z 250 tovarši vred od zemlje požerti. Zato začne Izraelsko ljudstvo nad Mojzesom in Aronom godernjati. Zavoljo tega pa se je vnela jeza Božja, in tisti ogenj, ki je poprej puntarje Koreta, Datana in Abirona pokončal, vname se tudi v šotorih Izraelčev, in jih 14.700 požge. To vidivši se začne ljudstvo Mojzesu smiliti, ter reče Aronu: „Vzemi kadilnico, in hitro pojdi k ljudstvu, da zanje prosiš.“ (Num. 16, 46.) In Aron sluša to povelje in steče v sredo med ljudstvo, opravi dar, ter med živimi in mertvimi stoječ prosi za ljudstvo, in stiska je nehala. V tej prigodbi so za nas danes posebno pomenljive besede Mojzesove, ko je rekel: „Pojdi hitro k ljudstvu, da zanje prosiš“, in pa besede: „Stekel je v sredo med ljudstvo“, ker nas opominjajo neke posebne hitrosti. Zakaj, kjer je tolika nevarnost, ne gre nič pomoči odlašati.

Tudi ti, kristjan! ako si smertno grešil, vedi, da si v nevarnosti od peklenškega ognja sožganemu biti. Pod tvojimi nogami gorí tista strašna in neugasljiva germada, v kateri jih že na tavžente in tavžente tebi enacih gorí. In kaj manjka, da tudi ti ne pogineš? Ako le eno samo nesrečo Bog pri-pusti čez te priti, si pogubljen za vselej. In v taki strahoviti nevarnosti li moreš brez skerbi spati in mirno naprej živeti? Podvizaj se tudi ti, teci hitro in opravi svoj spokorni dar, da kazen in stisko od sebe odverneš!

Kaj ne, kako skerben in previden si, kedar je treba kako telesno nevarnost od sebe odverniti. Če zbolíš, berž si kaj boljšega privoščíš, ali po zdravnika pošlješ. Ako ti mala iskrica na obleko pade, berž jo otreseš. Če veš, da te na potu vlegne hudoben človek čakati, ogneš se ga po dolgih ovinkih, ali si priskerbiš kako orodje. Če te muha nadleguje, odganjaš jo od sebe. — Poglej, greh je tista nevarna, smertonosna bolezen, tisti hudobnež in tista iskra, ki te lahko na večno pokonča. Ali boš torej bolj zanemaren, da greh od svoje duše odpraviš, kakor si v skerbi za svoje telo? Kaj pa, če bi med tem ta dušna bolezen tako narastla, da bi se ne dala celo nič več, ali k večjemu le z veliko težavo ozdraviti? Vidiš, ravno greh pa je taka bolezen, ki ne le vsak dan, ampak vsak trenutek globokejše korenine poganja in te s svojo silno pezo še vleče v druge grehe. Po tem takem ti mora pač očitno biti, kako potreba je, da se berž po storjenem grehu začneš nemudoma pokoriti. Izraelci so v svojo oblast dobili mesto Jeriho. Nek Izraelski vojščak, Ahan po imenu, je pri tej priložnosti nekaj srebra in družih dragocenjenost zoper Božje povelje skrivé vzela. Zato je Bog Jozuetu zapovedal, naj tega hudodelca izmed Izraelcev poišče. Tako so morali posamezni rodovi in na to posamezne družine med sebo vadjati (lozati), dokler je vadjala padla na Ahana. „In ves Izrael ga je kamnjal, ter vse, kar je imel, sožgali so v ognji.“ (Joz. 7, 25.) Čudno ostra je bila ta sodba, čuditi se nam je v resnici. Zakaj, akoravno se je Ahan močno pregrešil, vendar je potem, ko ga je vadjala zadela, svoj greh odkritoserčno spoznal, rekoč: „Res, grešil sem zoper Gospoda, Boga Izraelovega, in tako pa tako sem storil.“ (7, 20.) Zakaj so ga pa vendar le k smerti obsodili? Kje se tu vidi Božja dobrotljivost in Njegovo usmiljenje? „On ne zasluži“, pravi sv. Rupert, „usmiljenja, zato, ker bi bil imel svojo hudobijo berž s konca spoznati, ne pa še le potem, ko so ga bili po vadjljanji našli in prepričali.“

Iz tega, kristjan! uči se, koliko ti more pomagati odlasana pokora. Ako se zavoljo svojih grehov še le potem kesas, kedar te je kakošna nesreča zadela, ali te Božja sodba dole-

tela, bati se je, da ravno tako, kakor Ahan, ne boš odpuščanja dosegel.

2. Mora grešnik delati svojim grehom primerno pokoro. S tem hočem reči: več ko je grehov in veči ko so grehi, bolj grenka mora tudi biti tvoja grevenga in bolj tvoja pokora. Velik razloček je namreč med grešnikom, kateri je le enkrat, in med grešnikom, kateri je tavižentkrat ali še večkrat grešil. Zato mora tudi njuna pokora različna biti. Kakoršna je torej hudobija, ki si jo storil, tako ostra bodi tvoja pokora. Ako si grehov brez mere in števila nakopičil, potreba je, da tudi tvojega kesanja, tvojih molitev in postov, sprejme sv. zakramentov ni ne kraja, ne konca. Tako velewa sv. Ciprijan, ko pravi: „Pokora ne bodi manjša, kakor je greh.“

Nekdaj se je Bog preroku Ozeji britko nad Izraelci pritožil, rekoč: „Grozno so se pregrešili, ravno, kakor ob dnevih Gabaa.“ (9, 9.) Kakošen greh se je pa v mestu Gabaa zgodil, nam pripovedujejo bukve sodnikov. (19.) Nek levit v Efrajmskih gorah je namreč z Betlehema v deželi Juda ženo vzel. Čez nekaj časa ga žena popustí, in gre nazaj domu k očetu. Levit gre za njo, in je bil v hiši svojega tasta prijazno sprejet in dobro pogosten. Potem pa z ženo sopet spravo storí, in se ž njo vred proti domu verne. Domu gredé pride v mesto Gabaa, kjer je pri nekem starem možu, ki je bil njegov rojak, prenočil. Ko pa Gabaonci, silno hudobni in razujzdani ljudje, njega in njegovo ženo vidijo, čakajo, da se k mizi usedeta. Potem pa hišo obležejo, in s silo na ves glas vpijejo, da hočejo ženo iz hiše, naj bi ž njo svoje nesramnosti počenjali.

To je tedaj tisti greh, s katerim Bog pri preroku Ozeji primerja hudobijo svojega ljudstva. S tem na znanje daja, da je ta hudobija zato velika, ker so jo doprinesli pri dobri pameti, dobro jo premislili, na njo se pripravljali in zvijače uganjali, kakor so storili Gabaonci. Na to pravi nek cerkven učenik. „Kdor se je tako pregrešil, ta mora, ako se hoče k Bogu poverniti, ravno tako zvesto preudariti vižo in način, kako mu bo zanaprej prav zvesto služil, kakor je poprej dobro preudaril način, da ga je žalil.“

Koliko jih je dan danes med nami grehov, ki se storijo pri dobri pameti, na ktere se grešnik pripravlja, in poskuša

vse zvijače, da jih le doprinesei zamore! Vedi pa, da je za take grehe tudi večje pokore treba, kakor pri navadnih grehah, ki so se storili bolj v naglosti in brez premišljevanja. Bog hoče, da si zanaprej tako goreč do dobrega, kakor si doslej bil do hudega. Ako si doslej svoje oči pasel nad zapeljivimi stvarmi, obračaj jih sedaj pohlevno na zemljo. Če si svojim ušesom dovolil, da so nesramnosti in obrekovanja poslušale, poslušaj sedaj ž njimi besedo Božjo. Če si z jezikom druge pohujševal, skerbi, da jih sedaj vse Bogu pridobiš. Če si svoje telo omehkužil, kroti ga sedaj, posti se in zatiraj svoje meso. V kratkem, da z besedami sv. Avguština rečem: „Enako nagnjenje in ljubezen, ki si ju do sedaj do sveta kazal, kaži zanaprej do svojega Stvarnika.“

Kar sv. pismo in cerkveni učenci učé, vidimo lepo spolnjeno v življenji Svetnikov. Med tavžent družimi omenim le sv. Pavl iz Rima. Od nje sv. Hieronim pripoveduje, da nikoli, še v najhujši merzlici ne, ni ležala na postelji, temuč na golem spokornem oblačilu, ki ga je na terde tla pogrinjala. Ta čas pa, kolikor je ležala, ni bil čas spanja in počitka, — prebila je med tem v vednih molitvah, zdihljajih in solzah. Večkrat je bila tudi po dnevu vsa objokana: spomin na najmanjši pregrešek jo je tako užalil, kakor bi bila največje hudobijo storila. Semtertje, pravi njen spovednik, sv. Hieronim, sem jo opomnil, naj svojih oči varuje, da si jih ohrani za branje sv. evangelja; pa mi je rekla: „Jaz moram svoj obraz popačiti, ker sem ga poprej nečimerno lišpala; svoje telo tepsti, ker je bilo vseh mehkužnost vajeno; svoj smeh moram pokoriti s tim, da jokam, lišp svojih oblačil pa s tim, da nosim terd in boren rasovnik. Vedela sem svojemu možu in svetu dopasti, sedaj pa hočem Jezusu Kristusu dopadljiva biti.“ — Vidiš, tako mora biti pokora grehom primerna.

3. Treba je do smerti stanovitno pokoriti se. — V I. Mojz. bukvah beremo, da je Bog naše perve stariše dvakrat oblekel. Pred grehom jima je dal oblačilo gnade, po grehu pa oblačilo pokore. Pervo je bilo oblačilo Božje prijaznosti, s katerim sta bila angelom enaka. Drugo je bilo iz kož od žival, po katerem sta tudi njim enaka postala v tem, da sta morala v potu svojega obraza zemljo obdelovati, truditi se, in si kruh služiti. — Tako je bil tedaj

Adam obsojen, da se je potil, delal, oral, s trudem živil ženo, in v žalosti in v skerbih izrejal svoje otroke. To je bila njegova pokora zavoljo tega, da je vžil prepovedanega sadu. In kako dolgo je ta pokora terpela? Čez 900 let! tako dolgo namreč, dokler je živel. Enaka sodba je pa tudi zadela vse njegove otroke, ves človeški rod. Zato pravi sv. Bernard: „Ves čas življenja ni za nič drugega, kakor za pokoro namenjen.“ In sv. Avguštín velí: „Dosti je enkrat grešiti, da je treba do smerti jokati.“ — Gorje toraj grešniku, ki se poprej neha pokoriti, kakor neha živeti, ali kdor, nestanovitno v pokori, jutri spet doprinaša, kar je danes objokoval, danes Bogu, jutri hudiču služi, danes se svojih grehov izpove, jutri spet v stare priložnosti nazaj gre!

S k l e p.

O nestanovitnost! koliko duš si že ti od pota pokore zavodila spet v poprejšnje grehe, in jih s tem za vselej pogubila! Zato se iz tega učimo, da se moramo brez pomude, svojim grehom primerno in stanovitno do smerti pokoriti! Amen.

Pridiga za praznik častitega razglašanja Gospodovega ali v svetih treh kraljev god.

(Darujmo Jezusu naše serce — pa grehov čisto in ljubezni vneto; gov. A—st.)

„Šli so v hišo, in našli dete z Marijo, njegovo materjo, ter so prednj padli, in ga molili; in so odperli svoje zaklade, in mu darovali zlata, kadila in miro.“

Mat. 2, 11.

V v o d.

Kakor nekđaj veliki papež Leo, kličem danes tudi jaz: Veselite se v Gospodu, in spet rečem, veselite se; zakaj komaj je praznik rojstva Kristusovega minul, in že je prišel lepi praznik njegovega razglašanja; tistega, ki ga je o sveti noči devica rodila, danes je svet spoznal. Za pastirji, ki so v tisti srečni noči pri jaslicah klečali, pridejo kralji; pastirje je za-

klical angelj, kralje je pripeljala zvezda k novo-rojenemu Judovskemu kralju. Kakor hitro so pastirji dete v jaslicah vidili in zraven njega Jožefa in Marijo, spoznali so, da je vse res, kar jim je bilo od tega deteta povedano (Luk. 2, 17.); in kakor hitro je modrim čudna zvezda prebivališče Kristusovo pokazala, grejo v hišo, najdejo dete in njegovo mater, padejo pred njim na kolena, in ga molijo; odprejo tudi svoje zaklade in mu darujejo zlata, kadila in mire. — O ljubi moji! ta prigodba je pač čudna. Vojvodi romajo k revni bajtici, kralji klečé pred jaslami, modri molijo dete, vladarji jutrove dežele darujejo otročičku iz Judovega rodú! Kako more to biti? To se je od Gospoda zgodilo; On, ki je po svoji zvezdi modre iz daljnih krajev v Judovsko deželo pripeljal, jih je po notranjem razsvitljenju podučil, da so sveto in visoko dete spoznali in ga molili. To pričajo njih darovi; poglej, pravi sv. Fulgenci, kaj so darovali, in vedel boš, kaj so verovali; spoznali so v detetu, da je Bog, kralj in odrešenik, in so mu darovali tri darove, kadilo, zlato in miro.

Poslušavci moji! mi dobro vemo, da tisti, ki so ga sveti trije kralji molili in mu darovali, da tisti je naš Gospod in naš Zveličar. Danes torej, ko obhajamo vesel spomin njegovega častitega razglašenja, s kakošnjimi darovi bomo stopili pred Njega? Zlata On ne potrebuje več, kadilo ne doseže Njegovih nebeških višav, in mira Njegovega terpljenja in Njegove smerti je dopolnjena. Kaj zamoremo, kaj hočemo Mu danes v dar prinesiti? To nam Jezus sam natihoma pové. Ali ne slišite, kako ljubeznjivo nam z altarja govori? Moj sin! nam pravi vsem, moj sin! daj mi svoje serce. (Prip. 23, 26.) Svoje serca torej položimo na oltar, in jih darujmo Jezusu; pa darujmo mu

1. serce grehov čisto

2. in serce v ljubezni zvesto.

Tako serce on hoče imeti, tako serce naj mu danes vsak v dar prinese. O da bi jes angeljske jezike govoril, da bi vaše serca Jezusu pridobil! Poslušajte.

R a z l a g a.

Mislite si, ljubi moji, Betlehemsko bajtico, kjer novorojeni Jezus v jaslicah leži. Glejte! kako eno rokico na svojih persih derži, uno pa proti nam steguje in kliče, kar je že poprej po preroku Jeremiju storil: „Z večno ljubeznijo sem te ljubil, in iz usmiljenja sem te k sebi potegnil.“ Ali ne stermite nad ljubeznijo in usmiljenjem svojega Boga, ki nas je že od vekomej na svoje božje serce potegnil? Ali morete kako drugo besedo izreči, kakor le samo to: O moj Jezus! kaj ti vendar hočem jes za tvojo ljubezen dati? Poslušajte, kaj Jezus pravi. Že v starem zakonu nam je klical: „Moj sin! daj mi svoje serce“ (Prip. 23, 26.).

Zakaj nek serce? Zato ker v sercu je začetek in jedro vsakega življenja. Serce je studenec kervi, iz serca se izteka kri po žilah, iz žil se izlija po celem životu in oživlja vsega človeka. V serce se povrača kri spet zazaj, da se v novič spet raztaka, in življenje po životu razširja. Kadar človek umira, in so vsi udje že terpnjeni in omerznjeni, in nobena žila več ne bije, vendar nekoliko časa samo serce še tolče. Tukej v sercu je vse življenje; in še le potem, kadar serce neha biti, še le tedaj je zbežalo življenje; tedaj še le je duša se ločila. Serce je tedaj začetek, sedež, in konec življenja. Zato hoče Bog serce, ker serce je nar imenitniši del telesa, od kterega vsi deli celega telesa prejemaajo življenje. Bog pa tudi vso pravico ima, terjati ga od nas; zakaj on ga je odrešil in odkupil za svojo drago kerv. Njegovo je naše serce; — Bog ga hoče, pa hoče le čisto serce. To je pokazal božji Zveličar že s tem, da si je čisto, neomadeževano devico za mater zvolil. V čistem sercu je hotel prebivati. Premislite tudi ljubeznivega učenca Gospodovega, svetega Janeza. Od njega terdijo cerkveni učeniki, da le zavoljo njegove nedolžnosti in zavoljo njegovega devištva ga je Jezus pred vsemi drugimi aposteljni nar bolj ljubil. Zavoljo svojega angeljsko-čistega serca je pri zadnji večerji smel na Gospodovih persih sloneti.

Takrat, ljubi moji! kadar k svetemu obhajilu pristopimo, tudi v naše serce hoče Jezus priti in v njem prebivati, kakor

nekdaj pod deviškim sercom svoje svele matere. Takrat nas hoče na božje serce potegniti, kakor nekdanj pri zadnji večerji svojega ljubeznjivega učenca Janeza. Pa le v čisto serce on hoče priti. V nesvetem sercu on nar Svetejši prebivati ne more. Zato, omite svoje serce od vsake grešne gerdobe: „Ne ljubite, ne sveta, ne tega, kar je v njem. Ako kdo svet ljubi, ni Očetove ljubezni v njem.“ Skerbno se ognite vsake priložnosti, ktera bi vaše serce spet omadeževali vtegnila. Ali zamore golobček med ropne ptice se podati, da bi smerti tam ne storil? Ali ne bo tudi majhna iskrica, ki na praznično oblačilo pade, popadla in zažgala ga? Ali zamoreš v ogledalo pihnuti, da bi se sapa na njem ne poznala? Zveličani so, kateri so čistega serca, oni bodo gledali Boga. Tako govori Jezus sam. Prizadevajmo si torej, ljubi kristjani, čisto serce Gospodu v dar prinesiti. Pa polni slabost smo, zatorej svoje roke povzdiguemo in z Davidom zdihujmo: „Čisto serce stvari v meni, o Bog! in ponovi v mojem oserčju pravega duha.“ (ps. 50, 12.) — Pa ne samo serce, greha čisto, hoče Bog od nas, ampak tudi serce ljubezni vneto.

2. Huda lakota je bila v Judovski deželi. Nek Izraelec, po imenu Elimeleh, ni vedel, kako se preživiti; zatorej je sklenil za nekaj časa svoj dom zapustiti. Preselil se je s svojo ženo, ki se je Noemi klicala, v Moabitsko deželo; Elimeleh je malo mescov potem umerl. Njegova dva sinova, ki sta bila ž njim v to novo deželo prišla, sta se oženila z dvema Moabitskima deklinama; umerla sta pa tudi oba, preden je 10 let preteklo. Med tem časom je lakota na Judovskem pojenjala; staro vdovo Noemi ni nič več v tuji deželi veselilo, hotla se je spet na svoj dom, na Judovsko verniti. Njene dve nevesti, Orfi in Rut ste jo spremile notri do meje. Tam pa jima Noemi reče: „Vernite se, moje hčeri, Bog vama poverni za ljubezen, ktero ste rajnkim in meni skazale,“ objeme jih, in se od nju poslovil. In obe ste na glas jokale, in se niste hotle ločiti. Po dolgem prigovarjanju se je poslednič Orfa žalostna vernila, Rut pa je ni hotla nikakor zapustiti, po vsej sili je hotla ž njo iti. „Ne branite mi, mamka moja! ji reče, ne branite mi z vami iti. Jes želim zmirej pri vas biti; kamor vi greste, grem tudi jes. Vaše ljudstvo bo moje ljudstvo, in vaš Bog bo moj Bog. Kjer vi umerjete, hočem tudi jes umreti,

in kjer bote vi pokopani, tam hočem tudi jes biti pokopana. Sama smert me bo mogla od vas ločiti.“ O ljubi moji kristjani! ta mlada vdova je imela sercé do svoje stare matere, ki je bilo ljubezni vneto. Tako sercé, zvesto v ljubezni, moramo tudi mi darovati božjemu zveličarju. Mi moramo svojega zveličarja ljubiti, ne samo en dan, en teden, ali eno leto; — to še ni zadosti, ampak ljubiti ga moramo zvesto celo življenje do kraja svojih dni. To smo mu obljubili pri sv. kerstu in pri sv. birmi, pri svojem prvem obhajilu, in oh! vselej, kolikorkrat smo zakrament sv. pokore že prejeli! O nikar po krivem ne prisegajmo, kriva prisega je strašna pregreha! Zvesti hočemo ostati božjemu zveličarju vsi, zvesti v ljubezni, in v tem sta nam Maria in sv. Janez, nar lepši zgled. Sv. Janez in Marija sta Jezusa tudi na križevem potu spremljala, in sta ž njim na Kalvarsko goro šla. Ona dva nista skrivej in od strani gledala, ampak očitno sta se pod križ vstopila, tako da je zamogel umirajoči Zveličar ž njima govoriti, in da so okolistoječi zaničevaje in zasramovaje s perstom na-nju kazati zamogli. To ljubi moji! jes imenujem zvesto ljubezen. Pri tem premišljevanju moramo z besedami sv. pisma zdihniti: „Ljubezen je močna, kakor smert!“

Posnemaj tudi ti, ljubi kristjan! te lepe izgledе zveste ljubezni; daruj svojemu Bogu in Odrešeniku ne samo čistega serca, ampak tudi serce zvesto, goreče v ljubezni. Zvestó se derži Gospoda, in njegove ljubljene nevesto. Ti se moraš potegovati za svojo sv. vero, za katoliško cerkev, naj si zavolj tega tudi zaničevan in zasramovan. Kader zaničevavci sv. vere se vzdigujejo in napihujejo v svoji prevzetnosti in nespameti ali pa še clo v svoji hudobii, takrat če božja čast in zveličanje tvojega bližnjega terja, ne smeš molčati in boječ odstopiti, sicer te zadenejo Gospodove besede: „Kdor me zataji pred ljudmi, zatajil ga bom tudi jes pred svojim Očetom, ki je v nebesih“. — Učeni doktor Alban Stole v nekih svojih bukev pripoveduje, da je enkrat neka gospá imela deklico, ki je bila še le kakih šest let stara, pa še zelo pobožna. Bili so pa starši z otrokom enkrat v toplicah, kjer se snide veliko ljudi. Med temi je tudi veliko hudobnezev, katerim ni mar ne za Boga, ne za nebеса ne za pekel, katerim bi nar ljubši bilo, da bi ne bilo

nobene smerti, ali vsaj nobene sodbe in nobenega Boga. Sedela sta tam pri mizi dva človeka, zlo bogato in ošabno oblečena; prederzno in zaničljivo sta jela govoriti od večnega Boga, od vsegamogočnega stvarnika nebes in zemlje. Marsikterega je to bolelo v serce, pa vendar si ni upal ju posvariti. Ker se torej nobeden ni serčnosti imel zoper hudobno govorjenje besedice ziniti, nagovarja angel varh nedolžno deklico takole: Dete, zoperstavi se, in nikar se ne boj! In deklica je vstala, in njen lep obrazek je postal resnoben, in je stopila tje pred imenitna grešnika, in je rekla: „Tako se naj ne govori od ljubega Boga, to ni prav!„ .. Teh dveh razuzdanih gospodov morebiti že veliko let ni rudečica obšla, zdaj pa jima je kri v glavo stopila, in obmolknila sta in se prestrašila. Drugi pa so se čudili nad serčno deklico, in nek star gospod se tudi ni mogel več zderžati, in je rekel: „Ja ljubo dete, ti imaš prav, tako se od ljubega Boga ne sme govoriti!“ — Glejte ta otrok je imel zvesto ljubezen do Boga, ker se ni bal hudobnežev zavrniti, ki so Boga zaničevali. Marsikter odraščen kristjan pa sliši božje reči zaničevati, pa nima serčnosti, za božjo čast se potegniti. Takega kristjana že neumna žival osramoti. Pes laja za svojega gospodarja, s pametjo obdarovani, pri sv. krstu in pri sv. Obhajilu posvečeni kristjan pa prepusti svojega Boga in Gospoda, da ga zaničujejo hudobneži. Ali je to ljubezen zvesta do smerti?! —

Bodimo zvesti v ljubezni tudi v križih in terpljenju. Nekteri kristjani radi molijo, v cerkev hodijo, sv. zakramente prejemljejo, in z veseljem Bogu služijo, dokler v sreči živé, kader jim pa Bog nadloge pošlje, pojemlje njih poprejna gorečnost. O kaj pomaga Gospoda ljubiti le samo v dobrih dneh, če ti kristjan ž njim ne greš na Kalvarsko goro, v terpljenje in nadloge, v žalost in smert. Še le v boju in pred nasprotnikom se skaže vojakova zvestoba. Še le v vroči vojski, kjer stoji ali umirajoč pade za svojo domovino in za svojega kralja, pokaže se njegova zvestoba. Daruj, kristjan moj! svojemu Zveličarju za neskončno ljubezen svoje serce, zvesto v ljubezni, zvesto do smerti.

S k l e p.

Darujmo, kristjani moji! svoje serce Jezusu, pa ne tako, da bi polovico svojega serca dali svetu in pregrehi, drugo polovico pa Bogu. Ljubi Gospoda svojega Boga, iz vsega svojega serca (Deutr. 6, 5.). Strašna kazen bo zadela tistega, kateri svoj nar lepši čas svojih let hoče pregrehi, červivi ostank svojega življenja pa Bogu darovati!“ Njih serce je razdeljeno, pravi Bog po svojem preroku, zdaj bodo končani“ (Ozea 10, 2). Kdor daruje svoje serce svetu in posvetnemu veselju, slednjič ne vživa drugega nič od tega, kakor stud, nepokoj in zmotnjavo. Darujmo svoje serce Jezusu, in imeli bomo večno veselje in zveličanje za plačilo. „O Gospod! ti si nas za-se vstvaril, kliče sv. Avguštin, zato je naše serce nepokojno, dokler se v tebi ne razpočije.“ Prinesimo torej Jezusu svoj dar, kakor so ga mu prinesli sv. tri kralji. Dar, ki mu nar bolj dopade, je naše serce, toda serce čisto greha in serce zvesto v ljubezni. Tako serce mu položimo na altar, in iz njega naj plameni goreča ljubezen proti nebesom vse naše žive dni, da plamenila tudi po smerti bo neprenehoma celo večnost. Amen.

Pridiga za 1. nedeljo po sv. 3 kraljih.

(Pokora ni odlašati od danes na jutri; gov. M. T.)

„In ko ga niso našli, so se vrnili v Jeruzalem, in so ga iskali.“ (Luk. 2, 45.)

V v o d.

Današnje sv. evangelije ob kratkem vse obsega, kar so nam evangelisti od Zveličarjevega življenja od 12. do 30. njegovega leta sporočili. Tu se nad njim zgledujemo, kako se je tudi v najmanjših postavah Judovskim šegam podvrgel, ker je po Mojzesovi zapovedi v Jeruzalem na velikonočne praznike popotoval. Pri tej priliki razodeva svojo Božjo natoro, ker pismejcem v tempeljno toliko razumno odgovarja, da se vsi nad njim čudijo, pa tudi Jožefu in Mariji pove, da kakor Bog ni dolžen za voljo svojih del nikomur odgovoren biti, ker jima reče: „Kaj je, da ste me iskala? Nista li vedela, da moram v tem biti, kar je mojega Očeta?“ Po človeški natori pa ga vidimo, kako Jožefu in Mariji vso pokorščino skazuje, se z njima nazaj v Nazaret vrne, jima pri njenih delih pomaga, in kakor v starosti, tako tudi v modrosti in prijetnosti

raste pri Bogu in pri ljudeh; v vsem torej zgled mladenčem, kako naj še oni z veseljem k službi Božji hodijo, kako se v hišah Božjih obnašajo, kako svoje stariše spoštujejo in jim pri njih opravlilih pomagajo, ter kakor v letih, tako na pameti in v dobrem rastejo.

Nad Jožefom in Marijo pa ima vsak grešnik zgled, kako hitro se mora na osko pot pokore podati in Jezusa skrbno iskati, ako ga je na širokem potu pregrehe bil zgubil. Ali, žali Bog! koliko jih je, ki se pri tem opominovanji, naj Jezusa po potu pokore iščejo, izgovarjajo rekoč: Sedaj še ne; saj sem še mlad; bom že drugikrat! — kakor sv. Avguštin, preden se je spreobernal, od sebe spoznava rekoč: „Pri odlašnji sem rekel; kmali, ja kmali! Le malo še počakaj! Ali ta kmali! kmali ni imel ne konca, ne kraja.“ Zato bom z Božjo pomočjo danes takim, kateri pokoro od dne do dne odkladajo pokazal, da pokore ne gre odlašati; zakaj pokoro odlašati je nevarno za našo dušo. Poslušajte!

R a z l a g a.

Bolne živali se vedó čudno razumno ozdravljati. Tako neki lastovka svojim mladim, če bi imeli oslepeti, z rudečim mlečkom, ali s krvomočnico pomaga; divji prešič in slon, če zbolita, se nek z bršlinom in z drevesno oljnato smoljo ozdravljata. Kraljevi prerok pa pravi: „Kakor jelen poželi studenčin, tako hrepení moja duša po tebi, v Bog!“ (41, 2) Kaj pa hoče David s to priliko povedati? Sv. Epifani pravi, „da mora jelen gotovo umreti, ako si v treh urah ne more žeje pogasiti.“ Vidite, hitro kakor jeleni je bil David v svoji pokori; bal se je, da bi ga v 3 urah časna in večna smrt ne doletela, ako bi se med tem k studencu pokore ne zatekel. Ako si torej grešil, kakor David, zakaj se tudi s pokoro ne podvizaš, kakor on? Ali si mar gotov, da boš tri ure, ali še dle živel? Še nisi nikoli nobenega slíšal, kako se je goljufal?

Le malo pomisli, kako previden si pri časni škodi. Postavim, tatje in roparji so te ob vse pripravili, kar si imel; kdo tvojih prijatlov ali sorodnikov se te je pa usmíllil, rekoč, da le k njemu pridi, in izberi, česar potrebuješ. Ali bi kaj dolgo odlašal, zlasti, če bi bila tvoja potreba velika? Poglej!

greh pa je najbolj neusmiljeni ropar, kateri ti je gnado Božjo in vse zaslužnje za nebesa pograbil. Zakaj po tem takim še čakaš k Bogu se povrniti, da s pomočjo pokore zgubljenih zakladov gnad in zaslužnja si spet pridobiš? — Ali pa, postavim, padeš v kako globoko jamo, in pride prijatelj, kateri ti kako vrv ali gred poda; ali boš mar tega prijatla z grdo proč spodil, ki te hoče iz jame izleči? Vidiš, greh pa te ne le v tako jamo, ampak celo v peklenki brezen pabne. Li nisi toraj nespameten, če se za gred pokore ne poprimeš, da bi te iz tega brezna potegnila?

Postavim dalej, da se nam angel z nebes prikaže, in nam pove, da bo zidovje te hiše Božje v malo trenutkih na kup zgomelo; ali bi bilo li pametno, tako dolgo čakati, da bi nas razvaline zasule? Povej mi torej, zakaj pa s pokoro odlašaj, ker te ni le angel, ampak večna Resnica sama zagotovila, da se bo krhka prstena posoda tvojega trupla kmali kmali zdrusila? „Ako se ne spreobrnete, pravi Kristus, bote vsi pogubljeni.“ Glej! časne škode se že tolikanj bojiš, ali se mar večne ne boš še bolj bal? Gre za tvojo dušo, za tvoje večno zveličanje. Po tem takim ne odlašaj na jutri, ampak precej danes, precej sedaj se k Gospodu povrni. „Danes, kliče prerok svojemu ljudstvu, danes, ko slišite glas Gospodov, nikar ne utrdite svojih src!“ „Zakaj tisti, kateri ti je dal doživeti današnji dan, ti jutrašnjega ni več obljubil,“ pravi sv. Avguštin.

Zakaj se torej prederzneš, na jutri pokoro odkladati? Ali je mar prihodnji čas v tvoji oblasti? Skušnja uči, da jih vsako minuto okoli 25 po vsem svetu umrje, torej eno uro 1500. In kako je jutri med mertvimi marsikteri, ki mu smrt danes kar nič na misel ni prišla.

Ko je kralj Baltazar pri polni mizi s prvaki svojega kraljestva in s svojimi vlačugami žerl, in svete posode v tempeljnu poropane oskrnoval, tudi nič manj, kakor tega ni mislil, da je ta dan zadnji dan njegovega življenja. Pa še tisti večer mu je neznana roka njegovo smrtno sodbo na steno zapisala, in umorjen je bil še tisto noč.

Ko je evangelski bogatin ravno premišljal, kako bo svoje skednje in shrambe popravil, in v njih pohranil svoje obilne

pridelke in bogastva, tudi kratkimalo ni mislil, da bo ta dan zadnji dan njegovega življenja. Ali nenadama sliši glas: „Abotnik! še nocojšnjo noč bodo tirjali tvojo dušo!“ (L. 12, 20.)

Ravno tako nam zgodovinar Plutarh pripoveduje od Tebenskega kralja Arhija, da mu je eden njegovih prijatlov v pismu sporočil, da so se nekteri zarotili zoper njegovo življenje. Poslanec, ki mu pismo prinese, najde ga pri obilno naloženi mizi dobre in židane volje; podá mu pismo z besedami, naj ga brž brž prebere, ker je nekaj imenitnega v njem. Kralj se mu posmeja, in reče, da ravno zato ga mora do jutri odložiti. Pa kaj se zgodi? Še tisto noč so ga zarotniki umorili.

Tako tudi jes tebi, grešnik! kot tvoj dober prijatelj povem, da si v nevarnosti večnega pogubljenja. Tvoji zarotniki, svet, meso in satan, prežé, da bi te umorili. Ako torej nisi popolnoma ob pamet, odvrni to nesrečo in nehaj Boga žaliti. Lahko se ti primeri, kar Baltazarju, evangelskemu bogatinu, Arhiju in tavžent družim, ki sedaj v peklu goré, ker so časa pokore predrzno pričakovali.

Rečem še več: Ako bi imel tudi od Boga besedo, da boš dolgo živel, vendar bi bilo nespametno pokoro odlašati; zakaj zmiram te grize vest, vendar živiš v božjem sovraštvu, in to premisli tudi, da pokora zmiraj težavniša prihaja, kolikor dle jo odlašáš.

Ako zdaj nisi volje, pokoro delati, alj boš mar jutri? Alj si gospod svoje volje? Od nekega mladega mnihá beremo, da mu je njegov viši velel, mlado še le posajeno drevesce izpuliti. Izpulil ga je, se ve da, brez težave. Potem mu reče izruvatí drugo, ki je bilo že pred nekaj mesci zasajeno. To pa mu je slo že veliko težej. Na to mu velí izruvatí še tretje, ki je že leto in dan stalo, in korenine globoko pogrnalo. Ali tega kratkomalo ni več mogel. Enako, ljubi moji! se godí pri ruvanji naših napak. Skonca jih lahko premagaš; kolikor bolj pa ti v navado pridejo, toliko gre težavniše, dokler se ti popolnoma ustavijo. Vse to nas mora zmodrovati, naj pokore ja nikar ne odkladamo.

So pa še drugi, ki se s tem izgovarjajo: Kaj pa se mi je žalega prigodilo, če sem prav grešil? Drugi naj bodo po-

gubljeni, meni se je še vselej dobro izšlo, i. t. d. Taki mislijo, ker jim je enkrat pomelo, da jim bo vselej. Ali kako močno se goljufajo!

Hrabrega in močnega Samsona je njegova vlačnca Dalila njegovim sovražnikom Filiščanom sramotno izdala. Ali tukaj se nam ni tolikanj čuditi, da je bila ženska tako nezvesta, ampak da je bil Samson tako nepreviden; ker je njene zvižaje že poprej dvakrat, trikrat, ja štirikrat poskusil. Prvič, ko ga je bila v spanji z vrvmi zvezala, ktere je pa prebudivši se kot pajčine raztrgal. Drugič ga zveže še z močnejšimi; pa tudi te je raztrgal. Tretjič mu splete sedmero kodrov njegovih las v eno kito, in jih z žebljem na tla pribije. Ko se pa zbudi, jih z žebljem vred iz tal potegne. Tako je mislil, da se mu bo vselej dobro izšlo, in tedaj razodene ženski skrivnost svoje moči, ter zaspí brez strahu v njenem naročji. V spanji pa mu zvižajnica lase postrize, in vpije: „Filiščani nad Samsonom!“ (Sod. 16, 9.) „Vzdignivši se iz spanja reče sam pri sebi: Saj bom ušel, kakor sem poprej“ (16, 20.). Ali sedaj nesrečni Samson čuti, da mu je moč odvzeta, Bog ga je zapustil, in tako je postal zasmeh svojim sovražnikom. Vklenjenega peljejo v sužnost, oči mu izrujejo, zasramujejo ga, dokler žalostno pogine.

Samsonu enako toraj nekteri grešniki govoré: „Saj bom ušel, kakor sem poprej!“ to je: se bom že še za te grehe tudi lahko spokoril, kakor sem se za poprejšnje.

Kaj pa, ako bi te Bog za voljo tvoje predrznosti zapustil? Če bi ti gnado spreobrnjenja odrekel? če bi te smrt v nespokornosti prijela? Kaj bi bilo s tebo v večnosti? Ali ne boš tudi ti postal zasmeh in zasramovanje peklenskih sovražnikov?

Se ve, da praviš: Bog je usmiljen, in je že veliko grešnikom prizanesel. Res je veliko grešnikom prizanesel, ali še več jih je pogubil. Li moreš toraj vedeti, med kterimi da boš? Bog nikakor ni tvoj sužen, ali tvoj hlapec, da bi s svojimi gnadami na te čakal, toliko manj, ker si grešnik in toraj njegovih gnad nevreden. Brez gnade božje ni prave pokore; alj si mar ti gospod, ki imaš gnado božjo v oblasti? Sv. Gregori pravi: „Bog ob času stiske ne posluša

vpitja tistega kateri ob času pokoja ni slišal Gospoda, ki ga je klical.“ — To nam potrjuje kardinal Algrini v tej le povesti: Nek odrtnik je goljufoval, uboge zatiral in silno obogatel; njegov spovednik ga je večkrat svaril, naj skrbi za zveličanje svoje duše in krivično blago povrne in se resnično spokorí. Zmiraj pa se je s tem izgovarjal, da je časa za povračilo in za pokoro še dosti, in vsi nauki so mu bili bob ob steno. Tako prejdejo mesci, in prejde več let, kar ga nevarna bolezen napade. Sedaj je spovednik še bolj vanj tiščal, naj se pokori in poverne; celo njegovi domači, otroci, prijatli in zdravniki ga tega prosijo, rekoč, da so že štete njegove minute na zemlji. Pa vse te prošnje in prigovarjanja bile so zastonj. Vse, kar so iz njega spravili, bila je navadna pesem grešnikov: Bom že še! bom že še! Jutri bom! Duhoven in prijatli s prošnjami ne odjenjajo, on pa je hotel sedaj piti, sedaj jesti, sedaj zdravil, sedaj kratkočasa, dokler ves truden na zadnje nekoliko očí stisne. Prebudivši se začne zdihovati in spovednika klicati, da se sedaj hoče spovedati in vse storiti, kar mu spovednik za pokoro storiti poreče. Spovednik mu k vsemu zvesto pomaga, česar je potreba k zakramentu sv. pokore. Ali kakor hitro mu je od pokore, od povračila i. t. d. opomnil, je bil ves nepokojen, zmoten in zbeگان. Na zadnje pa britko zakliče: „O pokora! kje si?“ In ko mu spovednik prigovarja, naj Boga odpuščenja in milosti prosi, mu reče: „Jes ne morem, ako bi ravno hotel, ker nisem hotel, dokler sem mogel.“ In tako umrje.

Sklep.

Poglej, kristijan! kako nevarna je ta zmota, ako misliš, da je pokora le na tvoji volji ležeča, in da te bo Bog uslišal, kedar boš tí hotel. Živi torej v vednem spominu na Božjo sodbo v strahu in v trepetu, spominjaj se, da tega, česar danes nočeš, jutri ne boš več mogel. Padi sedaj na svoje kolena in reci: O moj Bog! o neskončna dobrotá! peče me v dnu mojega srca, da sem te tolikanj razžalil, in tvojega klica k pokori tako dolgo ne poslušal. Poglej, sedaj sem prišel, in pred tvojimi nogami objokujem vse svoje grehe, s kterimi sem te žalil, ter sklenem, zanaprej rajše tavšenkrat umreti, kakor te še kdaj razžaliti! Amen.

Pridiga v god presv. Imena Jezusovega ali drugo nedeljo po sv. treh kraljih.

(Kako težavna je pokora ob smrtni uri; govoril M. T.)

„Ta je kamen, kateri je bil zaveržen od vas zidavcov, kateri je bil v ogelnik.“
(Ap. dj. 4, 11.)

V v o d.

Obhajali smo pretekle dni velike praznike praznike Gospodove, in danes obhajamo še enega, ki tako rekoč vse poprejšne obsega. Ta praznik je praznik najslajšega in najsvetejšega imena Jezusovega. Kakor od solnca prejemljejo zemlja in vse nebesne luči svojo svetlobo, tako tudi nam le od tega imena izvira vsa milost, vsa sreča in vse zveličanje. Ime Jezus je tisto presladko ime, ki z veseljem presune vsako človeško srce, ki z zaupanjem napolnuje grešnike, in nepokojne, ranjene vesti s oljem nebeške tolažbe hladí. To je tisto premogočno ime, v katerem se pripogujejo kolena vseh, v nebesih, na zemlji in pod zemljo, nad katerim nebeščani rajskega veselja sterme, pred čegar sedež 24 starašin ljudstva poklada svoje krone, kterege v dolgih, belih oblačilih in s palmovimi vejicami v rokah spremljajo zaznamovani rodovi prepevaje mu vedno novo pesem. Zato le angel sme prvi izreči Njegovo ime, ko Jožefu pravi: „Ti mu ime daj Jezus, ker On bo odrešil svoje ljudstvo od njih grehov.“ Od Njega je pisano: „V mojem imenu bote hudiče izganjali, nove jezike govorili, kače prijemali, in če bote kaj strupenega pili, vam ne bo škodilo, na holnike bote roke pokladali, in bodo ozdraveli. V tem imenu kruljevi, ki pri vratih tempeljna miloščine prosi, vstane in hodi, ko mu Peter reče: „Zlata in srebra nimam, česar pa imam, to ti dam, v imenu Jezusa Nazareškega vstani in hodi!“ Ime Jezus je pa tudi tisto „ime, da nobeno drugo ni pod nebom ljudem dano, v katerem bi zamogli zveličani biti.“ Zato so pa tudi le v tem imenu odpustki dodeljeni, in le v njem je grešnikom zveličanje zagotovljeno. Toda zveličanje je zagotovljeno le takim, kateri po storjenem grehu vreden sad pokore prinesejó, kateri po storjenem grehu pokore ne odlašajo. Slišali ste že danes teden, kako nevarno

da je, pokoro od danes na jutri odkladati, in se vedno s tem tolažiti: Bom že še! bom že še! Danes pa vam bom pokazal še večjo nevarnost taci, ki pokoro do smertne postelje odkladajo. — Poslušajte me v presvetem imenu Jezusovem!

R a z l a g a.

1. Pokore do smertne postelje odkladati, je silno nevarno zato, ker je ta pokora negotova. Le pogledjmo na grešnika samega; za voljo bolečin, ki jih terpi, za voljo skrbi, ki jih ima za časno, za voljo strahu pred prihodnjo sodbo za pravo pokoro ni več zmožen. Le pomisli, če se ti je kakošna nesreča primerila, bodi si, da si bil okraden, ali požgan, ali ti je kdo tvojih ljubih umrl; ali nisi bil po tem nekaj časa ves zbiegan, da nisi mogel na nič drugega, kakor na nesrečo misliti. Kaj ne, prizadeval si si, da bi si bil to iz glave izbil, pa le ni šlo nikakor. — Kako se bo pa grešniku na smrtni postelji godilo: tam se ne bo šlo za hišo, za denar, za otroke, ampak za dušo in nebesa in večnost. Ali mu bo mar misel na vse to dopustila, obžalovati grehe in s pokoro se pečati. Vidiš, kako nespametno je, če pokoro na smrtno posteljo odkladaš; saj veš, da z Izraelci vred ne moreš priti k palmovim drevesom v Elim, ako poprej grenke Marske vode ne piješ, to je, da ne moreš v nebesa, ako se ne spokoriš; ali je pametno, da negotovost gotovosti spred staviš; ali je pametno v kaki bolezni med dvema zdravnikoma nalašč slabšega zvoliti si? Zato kliče sv. Krizostom: „Zakaj zadeve svoje duše in večnega življenja na najslabše podlage staviš, namreč na kakšen: „morebiti,“ ali kakošen „večkrat?“ „ali včasih?“ Ali te ne uči tvoja pamet, da rajši gotovo memo negotovega zvoliš?“

2. Pokoro do smrti odlašati je silno nevarno zato, ker je taka pokora predrzna, in toraj nevredna, da bi jo Bog sprejel. Kajne, nadnatorna žalost in bolečina za voljo grehov je prostovoljen dar, ki ga Bog človeku lahko da, ali pa tudi odreče. Kako velika je torej tvoja prederznost, da tega daru, ki ti ga Bog ponuja, precej sedaj nočeš vzeti, in si ga za zadnje ure svojih bolnih dni obetaš, kakor bi bil Bog tvoj sužen, ali tvoj hlapec, in tedaj tvoj dolžnik, da bi s svojo pomočjo na tvojo

gnado čakal! Zato pravi v sv. pismu: „Klical sem, pa niste hotli, svojo roko stegal, pa nobeden zanjo ni maral; zato ker ste zaničevali moj svet, in v veter bili vse moje svarjenje, smejal se bom tudi jes k vašemu poginu.“ (Preg. 1, 24—26.) „Zato le še odlašaj, pravi sv. Avguštin, le še in še odkladaj pokoro! Bo že prišel čas, ko bi rad pokoro delal, pa je ne boš mogel, zato ker je nisi hotel, dokler si jo zamogel, in ker hudega nisi hotel sovražiti, tudi moči in gnade nisi dobil, da bi dobro mogel.“ Ozri se na Ezava, od kterelega sv. Pavel (Hebr. 12, 17.) pravi, da spreobernenja ni dosegel, akoravno ga je s solzami iskal! Poglej nesrečnega kralja Antijoha, od kterelega sv. pismo pravi, da je hudobnež molil k Gospodu, pa le ni mogel usmiljenja od njega prejeti! Poglej Savla, ki obupa in si življenje vzame, akoravno je zdihovaje spoznal, da je grešil zoper Gospoda! Poglej še veliko družih, ki bi bili na smertno uro radi, česar poprej niso hotli, ali njihova predrznost jih je te gnade storila nevredne! —

3. Pokoro do smrtne postelje odkladati, je silno nevarno zato, ker je taka pokora prisiljena, ne pa prostovoljna in resnična. Kakšna pokora namreč je tista, kedar nič več grešiti „ne moreš?“ Ali ni greh tebe, ne pa ti greha zapustil? Mislimo si kakega splašenega konja, ki brez brzde in vajetov v skok naprej dere, pa pridirja tik do vode in se na enkrat ustavi. Uprašam, ali se je mar zato ustavil, ker se hoče zopet k svojemu gospodu vrniti in mu pokoren biti? Gotovo ne, ampak le zato, ker ne more več naprej leteti. Ravno to se sme od grešnika reči, ki je do konca svojih dni le živel kakor so gnale ga strasti njegove. Nikdar ni strah Božji, ki ga s silo mora, želje krotiti, temuč on neha grešiti zato, ker vidi, da mu je pot do greha zaprt. — Lahko je mogoče, da kak takšen grešnik v stiski za trdno sklene, da te in te hiše ne bo več obiskal. Ali pa to mar zato stori, ker se želi poboljšati? O tega ne, ampak zato, ker previdi, da v grobu ležeč v to hišo ne bo mogel več stopiti. Lahko, da tak grešnik prevdarja, kako bi bližnjemu storjeno škodo in krivico poravnal. Ali tega ne za voljo pravičnosti, ampak zato, ker vidi, da mora po smrti časno premoženje tako ali tako zapustiti. Lahko, da se želi s sovražnikom spraviti, pa ne iz ljubezni do Boga,

ampak zato, ker ve, da se po smrti ne bo mogel nad njim več maščevati, Iz tega vidite, da grehu iz zgolj natornih nagibov slovo daje; taka grevenga pa pri Bogu v odpuščenje grehov nikakor ne zadostuje. Kakor je dvomljiva pokora, tako je tudi na vagi odpuščenje grehov, in s sv. Avguštinom smemo od takega reči: „Ne terdim sicer, da bodo pogubljeni, ali ravno tako malo trdim, da bodo rešeni.“

4. Pokoro do smrtne ure odlašati, je silno nevarno zato, ker takrat skušnjavec še hujše pritiska, kakor je kdaj poprej. Sv. Janez v skr. raz. (12.) pravi: „Hudič je k vam prišel in ima veliko jezo, zato, ker ve, da ima malo časa.“ Kakor je namreč resnično, da ima peklena hudoba na človeka vse žive dni veliko jezo, ravno tako resnično je, da je njegov srd ob človekovi zadnji uri najhujši. Misli si: Ta duša se ima sedaj sedaj v večnost preseliti. Zato se mi je s svojimi zvijačami podvizati, da jo v svoje kremplje ugrabim, ker potem ne bo več časa za to. In nad katerim si bo hudoba s svojimi zvijačami pač več prizadjal, kakor nad takim, ki mu je že poprej vse žive dni služil? — Kako hočeš torej v tacih zadržah z malim trudom zmago pridobiti? Poglej, že sedaj, ko si zdrav in pri vsej moči, te tolikrat in prav lahko premaga! Koliko lažje te bo vsega bolnega in oslabiljenega premagal! Zdaj, ko si zdrav, ne moreš centa nesti, kako boš pa bolen celo butaro prenašal?

Nikar vam pa tudi to ne bode izgovor, če vendar le marsikterega grešnika vidite mirno umreti, ker ravno tak mir je najslabše znamenje. Jes, ako vidim grešnika na smrti postelji trepetati, se bojim, da bi v svojih stiskah ne obupal. Ko pa velikega grešnika na smrti postelji vidim mirnega, ohl mi je ta mir znamuje njegovega pogubljenja; zakaj mirna smrt velikega grešnika ne more od drugod priti, kakor od hudobe, kateremu se je s skušnjavami po sreči izšlo, da je umirajočemu še vero iz srca vzal. — Kaj ne, psi, kedar svoj lov ugrabijo, da jim nič več ne more ulti, ostanejo in potihnejo. Ali ravno ta tihota pomenja veliko nevarnost za ubogo živince; le tega še manjka, da gospodova puška počí, in djano je za ubogo žival. Enako je z mirno smrtjo grešnikovo. Hudoba se ne gane več, ker ve, da ima njegovo dušo go-

tovo v oblast, kakor hitro mu smrt njegove telesne oči zatisne.

5. Peta velika nevarnost, pokoro na zadnje odlašati, prihaja iz grešnikove spridene volje. Kaj ne; še tedaj, ko si zdrav v nobenem posebnem strahu, nimaš nič posebnega spoštovanja do Boga, ampak si ves mrzel in otrpnjen do njega. Kako ga boš na smrtni postelji na enkrat čez vse naj bolj začel ljubiti? takrat, ko bodo domači, sosedge in prijatli v te tiščali, da oporoko naredi, takrat, ko bodo žena in otroci s glasnim jokom okoli tvoje smrtno postelje stali?

Ko je bil cesar Karol V. Luteransko armado v nekem boji premagal in Saksonskega izborniškega kneza zajel, se je od te zmage po navadi še več govorilo, kakor je bilo res, da so namreč nebesa same s posebnimi čudeži cesarjevo orodje blagoslovile. Nekoliko časa potem pride Albanski vojvoda, ki je bil tudi v tej vojski, v Pariz. Tu ga francoski kralj vpraša, če so se res vsi ti čudeži v tej vojski godili, od katerih se govori? In vojvoda mu odgovori: „Gospod, takrat, ko sem se bojeval, sem le na to mislil, kaj se na zemlji godi, in nisem imel še časa ogledovati, kaj se godi na nebu.“ — Ravno tako je tudi grešnik na smrtni postelji v svoje bolečine in v zadeve svoje hiše, z eno besedo, s svojim srcem tako v svet zamaknjen, da mu to ne da, na nebesa misliti.

Še več nevarnosti pa grešniku od tod prihajajo, ker nikdar poprej dobro delati ni bil vajen. Bog ve, koliko let je morebiti minilo, odkar se ni vabil v teh čednostih, ki so k resnični pokori neobhodno potrebne! Kako se bo torej od greha, ki ga je prisrčno ljubil, na enkrat vernil k Bogu, ki ga nikoli prav ni spoznal? Kako bo nad grehi kako popolnoma kesanje obudil, ker mu je le to najhujše, da se mora od njega ločiti? To je skoraj ravno tolikanj mogoče, kakor iz ugašene žerjavice novo luč vpihati.

6. Poslednji vzrok, naj pokore nikar do smrtno postelje ne odlašamo, je pa še ta, ker Bog takim spokornikom k temu potrebnih gnad po vsi pravici odreče in odtegne. Verska resnica je, da Bog nobenemu grešniku svoje pomoči ne odreče, kdor se s pravim srcem k njemu zateče.

Verska resnica je pa tudi, da se noben grešnik ne more resnično k Bogu povrniti, če mu On sam iz usmiljenja k temu ne pripomore. — Spreobrnjenje ni ne le na grešniku, ampak še več je na Bogu ležeče. Sv. Avguštin pravi: „Človek zamore iz svoje moči pasti, ne more pa vstati; zmiraj ostane v globočini, ako ga (Bog) ne reši.“

Res je od ene strani Bogu lahko storiti, da grešniku k spreobrnjenju potrebnih gnad odreče; tako je sopet od druge gotovo, da jih takim, ki spreobrnjenje do zadnje ure odlašajo, v resnici odtegne. Priča tega nam je sv. pismo. Sv. Pavel Kor. (II. 2, 6.) piše: „Glejte, sedaj je čas milosti! glejte, sedaj je dan zveličanja!“ Tu govori apostel samo od sedanjega časa, da samo „sedaj“ je čas z Bogom se spraviti, samo „sedaj“ je čas, svojo dušo rešiti. Od prihodnjega časa pa govori v bukvah pregovorov: „Potem me bodo klicali, pa jes jih ne bom uslišal; zjutraj hodo vstali, pa me ne našli, ker niso sprejeli strahu Gospodovega.“ (1, 28, 29.) In Kristus grozi Judom: „Povem vam, vi me bote iskali, pa me ne bote našli; v svojih grehah bote umerli.“

Sklep.

Slišali ste tedaj, da pokoro do smrtne postelje odlašati, je silno, silno nevarno. Ne vprašujte toraj, kaj vam je storiti, ampak poslušajte in k sercu si jemljite besede cerkvenega pridigarja, ki pravi: Nikar se ne mudi k Gospodu poverniti, in ne odkladaj tega od dneva do dneva, zakaj na nagloma pride Njegova jeza. Zatorej „sedaj, sedaj,“ ne „jutri, jutri“. Amen!

Homiletične osnovane pridige.

Nedelja pred novim letom. (Zveličar je prišel.)

Bili smo te dni v Betlehemu (kaj smo vidili?), bili smo v Jeruzalem, kjer so Štefana. . . Današnje sv. evangelje pelje nas v tempelj v Jeruzalemu; poglejmo, kaj se ondi godi. Spoznali bomo, da Jezus je naš zveličar, o da bi bili zveličani po njem mi vsi!

Razlaga 1. Jezus, naš zveličar, je prišel; — veselimo se! Ubogo dete tam v jaslicah je naš zveličar; priča so nam angeli, ki so . . . pastirji, ki so . . . pričo nam je tudi stari Simeon (povej, kako rekel). Veselimo se torej, kar so stari očaki 4000 let pričakovali, dobili smo in imamo odrešenika in zveličarja!

2. Jezus, naš zveličar, pa vendar ni vsem v zveličanje, — bojmo se. Oče nebeški je poslal svojega Sina, naj bi odrešil vse ljudi: „Tako je Bog ljubil svet, da . . . Pa vendar Simeon pravi: „Glej! ta je postavljen . . . Komu je bil postavljen v padeč, v nesrečo in pogubljenje? (Povej kaj od judov, ajdov, iz nove zgodovine tudi: kaka je v Afriki, Aziji, na Turškem, — tem je bil Jezus v padeč). Pa bil je tudi veliko narodom v ustajenje (povej, kako je 12 ribičev zasejalo mlado drevce, ki je zrastle v veliko drevo — srečni narodi, kjer je Jezus še doma, v časti in slavi — njim je ustajenje)! —

3. Prizadevajmo si, da nam vsem bo v ustajenje in zveličanje! Sv. evangelje nam pove, kaj nam je storiti. Dete je raslo in močno prihajalo, polno modrosti. . . . Močni moramo prihajati v sv. veri; verovati v Jezusa je naj prvo. Treba je močne vere ravno naše dni, ker Polni modrosti moramo biti: svojega cilj in konca — nebes — ne smemo nikoli pozabiti in potrebnih pripomočkov se poslužiti: molitve, sv. zakramentov, posta . . . V milosti božji moramo ostati: vsakega smertnega greha se naj bo še tako težavno . . . tako nam bo J. v ustajenje.

Sklep. Poslednja nedelja je danes; spet smo obhajali spomin, da se je rodil . . . Alj pa je dosedaj nam bil Jezus v padeč alj . . . Da nam v novem letu v ustajenje, ostanimo močni v veri . . . Amen.

Nedelja po novem letu. (Božja previdnost).

Vvod. Ozeas je prerokoval: „Iz Egipta sem poklical svojega sina. Te besede so se lepo spolnile; današnje sv. ev. pripoveduje: „Kader je bil Herodež umerl, glej . . . Cela ta dogodba nam spričuje, da nad zvezdami čuje previdnost božja. Ni je slajše resnice, kakor je ta od previdnosti božje; zatorej danes od nje govorim.

Razlaga. 1. Božja previdnost skerbi za vse čudno. Ustani in vzemi . . . in beži v . . . Ko je bil Herodež umerl: „Ustani in . . . pojdi na Izraeljsko . . . Dvakrat je Bog govoril po angelju in čudno skerbil za . . . Kako čudno Bog vse vodi in obrača, priča nam Judovsko ljudstvo v stari zavezi (razkaži kratko); — priča nam sv. kat. cerkev, katero Bog tako čudno obvaruje; — priča nam življenje vsakega; kako čudno nam je Bog poslal pomoči, pa tudi nesreče, poderl vse sanjarije: Človek obrača, Bog pa oberne — čudno.

2. B. previdnost skerbi za vse ljubeznjivo. Zapustiti je moral Jožef svojo domačijo in podati se. . . Kako težavno in žalostno! Pa vendar vse le iz ljubezni, da je rešil ljubo dete strašne smerti. Tako Bog tudi nam pošilja grenkih ur, vodi nas po temnih potih, — pa vse le iz ljubezni do nas. Hoče naše serce od zemlje odtergati, naše oči proti nebesom povzdigniti, čistiti nas, skušati nas, in dati nam tam v večnosti večje plačilo; vselej torej ljubeznivo.

3. B. previdnost skerbi za nas vse modro. Od zveličarja prerokovano, da bo Nacarejčan imenovan. Pa glej! Jezus mora bežati iz svoje domače dežele, podati se v tujost, ki je bila daleč od Nacareta. Kako se bo ta beseda spolnila? Pa o visokost modrosti božje . . . božje pota niso naše. . . . Ravno današnje evangelje nam pove, kako na tenjko se je to spolnilo: Kader je bil Herodež umerl . . . Kar Bog stori, vse prav naredi: to nam priča egipt. Jožef, ki je iz ječe prišel. . . . priča nam naše življenje, ko vidimo in slišimo, da iz nesreče pride le sreča: Njim, ki Boga ljubijo, vse. . . .

Sklep. Perva nedelja v novem letu je! Kaj nam prinese novo leto? Bodisi kar hoče, vse je od Boga, ki skerbi za nas vse čudno Varujmo se greha, ravnajmo po božjih zapovedih, potem je Bog za nas, in kdo bo zoper nas? Amen.

I. Nedelja po sv. treh kraljih. (K Bogu in pri Bogu.)

Vvod. Jezus je prebival v Nacaretu, rasel v milosti božji, bil pokoren svojim staršem. Ko je pa bil 12 let star, gre . . . Jožef in Marija sta hodila vsako leto v tempelj . . . Podajmo se tudi mi za njima na božji pot v Jeruz. tempelj in

učimo se od Jezusa: že zgođej hoditi k Bogu in zvesto ostati pri Bogu.

Razlaga. Judje so imeli zapoved, hoditi vsako leto v tempelj. Jezus, še le 12 l. stari, ni bil zavezan. Vendar ga starši peljejo seboj; naj se njegovo serce zgođej vname ljubezni do Boga. Vidil bo fant lepi božji tempelj, trumo pobožnih romarjev, njih pobožnost in prelepe slovesnosti.

1. Jezus torej gre zgođej k Bogu. Učite se, ljubi otroci! že zgođej k Bogu hoditi, ljubezni imeti do božjih hiš in reči. Kako pa je z našimi otroci? Merzli so do molitve, do cerkve, . . . nimajo veselja poslušati in učiti se božjih nauk. — Starši pristopite tudi vi, in učite se, kam imate svoje otroke že zgođej voditi; peljite jih k Bogu, — posebno ti mati kaži svojim detetom ljubega Očeta . . . ti oče, ki svojemu otroku vrežeš kos kruha, pokaži Očeta, ki vse daje, — opravljate ž njimi radi navadne molitve. Pa ne samo doma, pošiljajte jih pridno v šolo in cerkev, da že zgodaj pridejo k Bogu. Ne veljajo izgovori: otrok je še premlad: tudi odrasčeni Boga in božjih rec ne zapopademo popolnoma, — pa tudi tega ni treba; treba je le serčne molitve, ponižne vere in lepe nedolžnosti, ktera je pa zlasti pri otrocih doma. —

Ali pa predaleč je pot: Tudi Jezus je imel dva-tri dni . . . pri nas le . . . Pa ne le samo svojih otrok vodite k Bogu — imate družino — vsi — hlapci in dekle — so vaši otroci — vam izročeni; ravnajte jih k božji službi — oh le od nje jih odvracati nikoli! Posebno pa sami dajajte lep izgled, da radi hodite k Bogu, in radi opravljate božje reči!

Celih sedem dni so ostajali Judje v Jeruzalemu pri praznikih. Ko so minuli . . . sta se vernila domu tudi . . . Na potu je bila navada, da so možje šli z možmi, žene z ženami, otroci pa s komur jim je bilo ljubo. Pervi zvečer zgrešita fanta . . . in še le po treh dneh ga . . . ostal je v tempeljnu pri Bogu: Alj ne vesta, da moram . . .

2. Jezus je torej tudi ostal pri Bogu. Žalostno je, kako se naše dni kristjani cerkve bojé: slednji noter, prvi pa toven. Tega ne! Pa Bog ni le samo v cerkvi, on je tudi doma — povsod. Hodite tudi doma pred Bogom! Imejte Boga

vedno pred očmi! Ne bote tako radi grešili, — zvesto svoje dolžnosti spolnovali, — ložej svoje težave prenašali. — Da pa bote ložej vselej pri Bogu ostali, pomislite večkrat, da tudi vi rasete na starosti, vsaka stopinja vas pelje bližej smerti. Prašajte se tudi alj ste pokorni? alj rasete v modrosti — v milosti pri Bogu . . .

Sklep. Sv. Avgustin pravi, da smo za Boga stvarjeni, in da je naše serce . . . Zatorej hodimo radi že zgođej k Bogu — in ostanimo zvesto pri Bogu. Naj nas ne leči od Boga ne (Rimlj. 8, 35.) . . . Po tem bomo tudi tam pri Bogu in ž njim veseli na večne čase. Amen.

II. Nedelja po sv. treh kraljeh. (Posvetno veselje).

Vvod. Danes osem dni smo slišali od Jezusa, ko je bil 12 let . . . Kar ste pa danes slišali, storil je Jezus, ko je bil 30 l. . . . Stopil je očitno pred svet — dal se je kerstiti, — šel je v puščavo, — bil skušan, — izvolil si svoje učence in ž njimi šel k ženitnini. . . . Pogledati hočemo na Jezusa, in se naučiti lepih naukov za stran posvetnega veselja.

Razlaga. 1. Jezus nas uči: da ni greh uživljati posvetnega veselja. So ki mislijo, da ni prav . . . Temu pa ni taka. Oče nebeški nam je dal občutljivo serce, stvaril milijone reči, ki nas razveseljujejo; sv. Pavl: Veselite . . . in Jezus sam danes kaže . . . Gotovo bi šel ne bil, če . .

2. Jezus uči: da pri veseljevanju ne smemo pozabiti drugih. Vina jim je zmanjkovalo, gospodarju se je terda godila. Jezus — sam vesel — se usmili tudi gospodarja, čudež stori in razveseli gospodarja in goste. — Ne pozabi torej drugih: ti poješ, drugi pa solze prelijejo; — ti si zdrav in vesel, tam v drugi hiši pa bolnica . . . ti si obešaš drage oblačila, uni tam zdaj po zimi . . . ti noriš, plešeš in božje dari tratiš, uni pa gladu . . . sin, hči ti se veseliš, nad tvojim veseljem pa oče in mati solze točita . . . Pri svojem veselju ne pozabi drugih.

3. Jezus uči: naj se veselimo k božji časti. Bil je J. pri ženitnini in spremenil: Razodel je svoje . . . vero-

vali. Pokazati je hotel, da je poslanec božji, naj v njega verujejo in molijo Boga, kterega jim on oznanuje. Božjo čast je imel J. pred očmi. „Vse k božji časti“ tudi mi — tudi pri posvetnem veselju. Da pa bode veselje k božji časti mora biti

a) dovoljeno; kar je zoper zapoved, ne more biti nikoli k božji časti. Kakšno pa je naše veseljevanje? Oh . . .

b) zasluženno; nar popred se mora dolžnost storiti, potem še le pride dobra volja. Kako je z nami? Narobe . . .

c) z m e r n o. Kar je preveč, škoduje — to velja tudi od veselja . . . dobre volje mošnje kolje, jemlje zdravje, raztreša duha, v greh zapeljuje, pamet omoti, serce kazi. Kako je pri nas? Celo sv. nedeljo — cele noči . . . Od tod da ni veselja do dela, molitve. . . .

S k l e p. Veliko veselja ponuja nam svet; smemo ga uživati, alj . . . (ponavljaj). Pa vendar vse posvetno veselje ne more nasiti našega serca, le tam gorej pravo veselje doma, — veselje, kterega še ni nobeno oko, uho, serce . . . Amen.

P o v a b i l o.

Novo leto je pred durmi in „Slov. Prijatelj“ nastopi svoj 13. tečaj. Serčno se zahvaljujem vsem čč. gospodom, ki so ga dozdej blagovoljno podpirali, zraven jih pa lepo prosim, naj ga tudi v prihodnjem letu od hiše ne odpodé. Donašal bo:

a) Izdelane pridige za vse nedelje in praznike; imamo pripravljene pridige od slovečih pridigarjev iz vseh slovenskih pokrajin.

b) Osnovane homilije za vse nedelje, ki se prav lepo podajo za prosto ljudstvo na kmetih.

c) Keršanske nauke, bolj obširno in temeljito izdelane, kateri so zlata jama za celi popolni keršanski nauk in za vse pridigarje in katehete.

d) Novice zastran družbe sv. Mohora in predstavljenja duhovnikov po vseh slovenskih škofijah.

e) Kolikor bode prostor dopuščal, tudi pridige za posebne priložnosti in še kako novico zastran naše narodnosti, naše cerkve alj kake slovesnosti.

Kakor letos bom tudi prihodnje leto k štirim poljam še kaj pridajal, cene pa vendar ne povišam. „Slov. Prijatelj“ velja torej štiri gl. Prosim, naj se dnar pošlje v frankiranih pismih.

Od keršanskih naukov sem si dal nekaj več natisniti, in morem novim naročnikom z vsemi poljami postreči. Kdor torej priloži svoji naročnini dva goldinarja, dobi vseh 36 polj dozdej izdanih keršanskih naukov. To je posebno za nove naročnike imenitno.

Tudi lavrentanske pridige, ki so izhajale v treh tečajih „Slov. Prijatelja“, imam v eno knjigo zvezane. Knjiga ta obsega 46 pridig na 20 tiskanih poljah in dajem jo za en goldinar. Takih pridig Slovenci še nimamo in prav lepo se dajo porabiti pri „Šmarnicah“.

Še enkrat lepo prosim, naj noben naročnik „Slov. Prijatla“ ne zapusti, temveč še novih najeme. Obljubim, vse svoje moči darovati „Slov. Prijatlu“. Bog daj vsem čč. gg. naročnikom veselo novo leto, da bi dolgo živeli in v gnadi božji.

Družba sv. Mohora.

Naznanilo zastran družbinih daril. Ker vsled razpisa od 26. febr. t. l. do 1. novembra ni prišlo nobenega, v predloženi obliki ali razsnovi omenjenih daril popolnoma vrednega spisa, zato je sklenil podpisani odbor v svoji današnji seji, naj se obrok (termin) omenjenim trem darilom podaljša do konca februarja 1864. Razpisane so torej do tistega časa:

- a) sto goldinarjev za najboljšo izvirno pripovedko, ali petdeset goldinarjev za najboljšo prestavo;
- b) trideset goldinarjev za najboljšo zgodovinsko, krajepisno ali narodopisno čertico; in
- c) trideset goldinarjev za najboljši natoroznanski ali gospodarski spis.

Vsi spisi, v ta namen zloženi, naj se pošljejo vsaj do 29. febr. 1864, presodili se bodo pa do konca mesca marca.

Te dni razpošiljamo povabilne liste družbe sv. Mohora. Vse čč. gg. dekane lepo prosimo, da te povabila po vseh farah dekanije svoje razpošljejo in družbini dnar o svojem času v Celovec odpravijo.

V Celovcu 27. novembra 1863.

Odbor družbe sv. Mohora.

Vabilo družbe sv. Mohora za l. 1864.

S pričujočim povabilom se obrača družba sv. Mohora k vsem Slovencem in Slovenkam, da jej pritekó prihodnje leto v dosego nje-nega cilja v prav obilnem številu na pomoč! Častiti družniki naj se oglašajo, kjer koli jim je mogoče, po svojih dekanijah, po sl. čitavnicah ali po tistih gospodih, ki so blagovoljno prevzeli nabiro družbinih udov, da jih v sprejete vpisovanjske pole vpišejo; kdor nima te priložnosti, naj se oglasi naravnost v Celovcu. Prejeli bodo družniki leta 1864: a) 9. in 10. zvezek „slov. Večernic“, obá z obširnišimi povestmi za poduk in kratek čas; b) „Koledarček za l. 1865“ z družniškim imenikom in c) bukve „Jezus Kristus devicam svojim nevestam“ od g. A. Lesarja, duhovna ljublj. škofije. — Letno plačilo iznaša 1 goldinar, dosmertnina pa 15 glđ. (tisti družniki, ki družbine bukve po samem prejemajo, naj priložijo letnemu plačilu še 10 nkr. za recepise in markiranje oddajnih listov).

Kdor želi za novo leto v družbo stopiti, naj pošlje svoj znesek vsaj do mesca marca; razposlale se bodo vse štiri bukve na enkrat mesca julja.

V Celovcu 10. decembra 1863.

Družbin odbor.

Naznanilo „slov. Glasnika“ in „Cvetja“ za 1864.

Z novim letom nastopi „slov. Glasnik“ svoj 7. tečaj in bode prinašal razno lepoznavsko in podučno blagó, sosebno pa novele, pripovedke in poezije raznega zapopadka. Izhajal bode vsak mesec na dveh polah in veljal za vse leto s poštnino vred 3 gld. a. v. kakor doslej.

„Cvetje iz domačih in tujih logov“ obsega v III. šestki (vez. 16 — 21) 1. pesmi „Pervence“ od J. Bilca; 2. povest „Družina Alvaredova“ od Caballera; 3. povest iz jugosl. zgodovine Agapija od P. Chocholovška in 4. epično pesem iz čerkaskih vojsk „Izmael-bej“ od Lermontova, in veljá s poštnino vred 1 gld. 80 nkr. — Morejo se dobiti še vsi prejšni zvezki „Cvetja“ za 3 gld. 50 nkr. (I. vrsta 1 — 8 vez za sè 2 gld., II. šestka za sè pa 1 gld. 50 nkr.); enako tudi poštnine proste 1. Janežičeva „slovenska slovnica“ za 1 gld. 30 kr., 2. Marnova „staroslovenska slovnica“ za 60 nkr. in 3. „Cvet slovenske poezije“ za 60 nkr.

Vabijo se na obilno naročbo vsi slovenski rodoljubi!

V Celovcu 1. decembra 1863.

Vredništvo „slov. Glasnika.“

Duhovske zadeve.

Kerška škofija: Imenovani so visokočastiti gospodi Henr. Hermann in Peter Funder za prosinodalna izpraševavca, Dr. Val. Milar za branitelja zak. zveze. — Č. g. Mat. Markovic gre za exposita k sv. Urhu na Šentjanski gori, č. g. Tom. Kikel je bil vzet v kerško škofijo in pride za kaplana v Špital.

Goriška nadškofija: Slavno c. k. teržaško namestništvo je samostalno kuracijo v Škerbini na Krasu podelilo č. č. g. Jožefu Mozetiču bivšemu vikarju v velikih Žabljah. — Č. g. Jožef Torker vikar v Vedrijanu je penzjoniran; č. g. Janez Šmuc, dozđ. kop. v Opačjeselu, je stopil začasno v pokoj.

Teržaška škofija: Č. g. Franc Pašič je stopil za časno v pokoj, bivši administrator v Karkavcah, na njegovo mesto pride v. č. g. Matevž Pavmann, korar v Kopru, Franc Svetičič, bivši kooperat, in šolski učnik v Roču, gre za pol leta za farnega subsidiarja v Boljun. — Č. g. Jerni Repec pensionist je umrl 6. Nov. t. l. R. I. P.

* Ljubljanska škofija: Č. g. Jan. Toman, lokalist pri sv. Heleni, odpovedal se je svoji duhovni. Č. g. Venc. Peharc gre za administratorja v Fužine na Gor., č. g. Ant. Brodnik za kaplana na Berdo in č. g. Drag. Klinar, nov. posv., na Jesenice. Umerla sta čč. gg. Jan. Černivec, fajmošter v Dobernčah in Lovr. Lap, beneficiat v Komendi. R. I. P.

* Lavantinska škofija: Umerla sta čč. gg. Jan. Majer, duh. v po. čitku pri usmilj. bratih v Gradcu in Kašp. Turin učitelj na goriški gimnazii. R. I. P!

Odvorni izdaj. in vred. Andr. Einspieler. — Natisnil J.&F. Leon v Celovcu.